

antimilitaristický zpravodaj / #3 DEZERTÉR

žádný haléř, žádný muž na válku a militarismus

3/2025

- časopis českých a slovenských antimilitaristů, pacifistů a odpůrců války -

10 Kč

ZA ÚPLNÝ MÍR V PALESTINĚ

Už rok na proletáře a proletářky především Gazy, Západního břehu a Libanonu, ale i dalších především palestinských obcí a uprchlických táborů každý den dopadají bomby, které ničí jejich domovy, mrzačí a především je systematicky zabíjí. Kompletně bylo vyraženo přes 1238 rodin, v 1364 případech přežil z celé rodiny jen jeden člověk, většina rodin má mezi sebou mrtvé a zraněné. Zabito bylo přes 180 tisíc lidí! Stále více lidí začíná chápat, že izraelská vládnoucí třída nebojuje proti terorismu zobecněnému Hamásem, ale sama terorismus vytváří a jejím cílem je etnické vyčištění daného území.

Izraelská armáda bombarduje civilní infrastrukturu – včetně škol, nemocnic a míst distribuce pomoci – každé tři hodiny! Podle nové analýzy organizace Oxfam bylo v uplynulém roce v Gaze izraelskou armádou zabito více žen a dětí než za stejné období jakéhokoli jiného konfliktu v posledních dvou desetiletích. Vzhledem k tomu, že se nepřátelské akce a tragické ztráty na životech šíří i v Libanonu a na Západním břehu Jordánu – včetně východního Jeruzaléma – zdůrazňuje regionální eskalace naléhavou potřebu okamžitého a trvalého příměří.

Asi 90 % obyvatel Gazy je násilně vysídlených z evakuačním rozkazů a musí přežívat v tzv. „bezpečnějších zónách“ uprchlických táborů. Ty se ale stejně opakovaně stávají terčem ostřelování i bombardování. Izrael blokuje také zdravotní a potravinovou humanitární pomoc, lidé hladoví a šíří se hladomor. Nejsme přívrženci žádného státu, a tak nás jako antimilitaristy nevidíte ani s palestinskými, libanonskými, izraelskými, ukrajinskými, ruskými a dokonce ani českými vlajkami. Odmítáme nacionalismus a vlastenectví, protože je to falešná iluze, která nás má spojovat s našimi nepřáteli – vlastními politiky a šéfy proti stejným chudákům jako jsme my za státní hranicí.

Jsme internacionalisté a našimi bratry a sestrami jsou všichni utlačovaní pracující lidé po celém světě. Opovrhujeme každým státníkem a kapitalistou – izraelským, palestinským i českým, protože nikomu z nich ve skutečnosti nejde o blaho svého „národa“, ale o blaho své vlastní a bohatých, kterým slouží. Jako antimilitaristé voláme proti válce a potom, abychom ji zastavili v zázemí (stávkou a demonstracemi) a vojenskou vzpourou v armádě.

Voláme po tom, aby vojáci – pracující navlečení do uniform, odmítli plnit rozkazy a otočili své zbraně proti těm, kteří je donutili jít válčit a vraždit své bratry a sestry – proti vlastní vládě a šéfům. Voláme pro sbratření pracujících většiny na všech stranách konfliktu. Nevěříme politikům jejich „kecům o míru“, pokud chceme mír, musíme si ho silou prosadit sami!

Vyjadřujeme solidaritu všem obětem válek v Palestině, Libanonu a Izraeli. Pryč s Netanjahem a všemi sionisty, Hamásem, Hizballáhem! Za blízkovýchodní konfederaci svobodných komun místo národních států a kapitalismu. - redakce Dezertéra

SPOLEČNÉ PROHLÁŠENÍ ZA MÍR

Násilí plodí násilí, krev volá po další krvi a my jsme odhodláni prolomit tento kruh, který jinak vede ke smrti a vzájemnému zničení všech. Jsme odpírači vojenské služby z důvodu svědomí a bojovníci nenásilného odporu, kteří si zvolili nenásilí, přesvědčení, že je to pro nás nejlepší forma odporu proti zlu, při obraně života, spravedlnosti a práv všech. Prostřednictvím výhrady svědomí a nenásilného odporu pracujeme na obnovení spravedlnosti pro všechny, z níž může vzejít mír. A mír na oplátku podpoří spravedlnost a účtu k zákonu. „Spravedlnost a mír se políbí,“ je napsáno v posvátných textech pro židy, křesťany a muslimy. Již nyní spolupracujeme – Izraelci, Palestinci, Italové – na obraně základního lidského práva na odepření vojenské služby z důvodu svědomí a práva každého člověka žít v míru a svobodě. Zbraně a hlasy nenávisti musí mlčet, aby se uvolnil prostor pravdě a smíření.

prohlášení palestinských, izraelských a italských antimilitaristů a pacifistů

Vyzýváme k okamžitému příměří, které jsme již sami zavedli, a spolupracujeme jako smíšené skupiny, abychom ukázali, že spolupráce, dokonce i uprostřed zakořeněného útlu, může zasadit semena spravedlivější a mírumilovnější budoucnosti. Známe sílu nenásilí jako způsob života a jako sílu schopnou čelit nespravedlnosti, násilí a válce. Pracujeme jak na nenásilném odporu proti válce, tak na podpoře sociálních transformací a podpoře kultury míru. Věříme ve svobodu, demokracii a lidská práva a jsme odhodláni ke vzájemnému respektu mezi našimi národy. Individuální vědomí je obranou proti válečné propagandě a může chránit civilisty před zapojením do dobovačských válek a válek útlu. Uděláme vše, co je v našich silách, abychom ochránili lidské právo na odmítnutí vojenské služby z důvodu svědomí v našich komunitách.

Izraelská vojenská okupace území určeného pro palestinský lid je již dlouho zdrojem útlu, porušováním mezinárodního práva a základních práv Palestinců: práva existovat jako svobodný a suverénní lid. Tato okupace, která způsobila hlubokou nespravedlnost a nesnesitelné utrpení, je zhoršována dalšími formami násilí proti neozbrojeným civilistům, na které se reaguje brutalitou masakrů nevinných civilistů v Gaze, což podněcuje spirálu nenávisti a pomsty: dokud bude existovat útlak, bude odpor přetrvávat. Abychom tento začarovaný kruh prolomili, je nutné zrušit systém okupace a apartheidu, který jej generuje. To všechno musí skončit. Cítíme se jednotní a stojíme v solidaritě s těmi, kteří trpí jakoukoli válkou v dnešním světě.

Komunitní mírotvorné týmy – Palestina
Mesarvot – Izrael
Nenásilné hnutí – Itálie

rozhovor s izraelskými odpírači: Iddo Elamem a Soulem Behar Tsalikem

Dva dny před svým uvězněním vysvětlují izraelští odpírači vojenské služby Iddo Elam a Soul Behar Tsalik v rozhovoru s Orenem Zivem z časopisu +972, proč se svým odmítáním staví za lepší budoucnost pro všechny v Izraeli/Palestině.

Dva izraelští mladíci byli 27. listopadu 2024 odsouzeni k 30 dnům ve vojenském vězení za to, že se odmítli nechat odvést na protest proti válce a okupaci Palestiny. Iddo Elam a Soul Behar Tsalik, oba 18letí z Tel Avivu, jsou sedmým a osmým odpůrcem, kteří se od 7. října veřejně postavili proti povinné vojenské službě z politických důvodů.

Oba dorazili do náborového střediska Tel Ha-Šomer ve středu, aby vysvětlili své odmítnutí. Doprovázely je desítky přátel, příbuzných a aktivistů z Mesarvotu – solidárního hnutí pro odpírače vojenské služby – a Banki, mládežnického hnutí Komunistické strany Izraele. Poté byli převezeni do vojenské věznice Neve Tzedek. Tam začala její první vazba, která by měla být prodloužena. Připojil se k nim Itamar Greenberg, který si nyní odpykává svůj čtvrtý 45denní trest poté, co v srpnu odmítl vojenskou službu a strávil 105 dní ve vězení. „Dokud se zavážeme poslouchat rozkazy a realizovat odporné cíle naší vlády, budeme žít v realitě války, anexí a nenávisti,“ napsal Elam ve svém odmítavém prohlášení před svým uvězněním. „Nechci, aby se žádné dítě – bez ohledu na to, na které straně zdi se narodilo – bálo raket nebo toho, že bude uneseno z postele... Musíme udělat vše, co je v našich silách, abychom zajistili, že děti budoucnosti budou žít v bezpečí.“

„Musíme ukončit válku a izraelskou přítomnost v Gaze – pro životy Izraelců i Palestinců,“ napsal Behar Tsalik ve svém prohlášení. „Mohou se objevit pokusy změřit naši pozornost na Libanon nebo Írán, ale realita v Gaze se nemění – Gazu kontrolujeme my. Pokračujeme tam v násilí a opouštíme rukojmí.“ Dodal: „Musíme přejít od násilné konfrontace k politickému řešení. Teprve pak můžeme začít budovat trvalý mír.“

Vojenská služba je povinná pro Izraelce starší 18 let, ženy jsou odváděny na dva roky a muži na téměř tři roky. Palestínští občané jsou osvobozeni od povinné vojenské služby. Dlouholeté osvobození ultraortodoxních Židů je v současné době předmětem politického a právního sporu. Námitky veřejné služby z důvodu svědomí [jako ty Iddo Elama a Soul Behar Tsalika] jsou extrémně vzácné. Armáda často odsuzuje odpírače k několika trestům odnětí svobody, než je propustí. Kromě toho se zdá, že izraelská armáda od 7. října zvýšila tresty odnětí svobody ukládané odpůrcům.

Zadržení Elama a Behara Tsalikových a pokračující zadržování Greenberga následuje po odsouzení dalších pěti mladíků, kteří od začátku současné války veřejně odmítli vojenskou službu z politických důvodů: Tal Mitnick, který

odmítl v prosinci 2023 a byl propuštěn po 185 dnech; Sophii Orrovou, která v únoru odmítla a byla propuštěna po 85 dnech; Ben Arad, který v dubnu odmítl a byl propuštěn po 95 dnech; a Yuval Moav a Oryan Mueller, kteří to spolu s Greenbergem v srpnu odmítli. Mueller byl propuštěn po 60 dnech, zatímco Moav si stále odpykává trest v délce 125 dní, který by mohl být ještě prodloužen.

Jaké poselství jste chtěl sdělit svou výhradou svědomí?

Iddo: Odmítám bezpečnou budoucnost, ve které se nemusím bát raket, totální regionální války nebo teroristických útoků. Dítě z pásma Gazy by se nemělo bát, že jeho dům vyhodí do povětří nebo že bude vyvražděna celá jeho rodina. Dítě ze Západního břehu by se nemělo bát, že jeho otec bude unesen [vojáky] a že nebude vědět, kde je. Odmítám také, aby se děti příští generace nedožily dalšího 7. října. Nedává smysl, že od mého narození bylo sedm válek [v Gaze], které děti v Gaze také zažily a ve kterých mnoho z nich zemřelo. Odmítám, protože věřím, že dokud se budeme podřizovat vládě, válce a této agendě smrti a další smrti, je to přesně to, co dostaneme: smrt a další smrt. Musíme použít všechny prostředky k odporu, aby tato smyčka skončila – i když za to zaplatíme osobní cenu.

Soul: Odmítám svou budoucnost a budoucnost své země a jejích sousedních zemí. Takto to nemůžeme pokračovat. Pro všechny je to tu nesnesitelné. Musíme se přestat pohybovat ve stejných krutých krveprolití a začít pracovat pro mír. Doufám, že moje výhrada svědomí může být prostředkem k dosažení tohoto cíle. Je to nejhmatatelnější akce, kterou můžeme nyní podniknout, abychom zachránili co nejvíce životů – obyvatele Gazy, rukojmí, vojáky, otce a matky; Každý, koho můžeme.

Jak jste dospěl k rozhodnutí odmítnout vojenskou službu?

Soul: Těsně před svými 16. narozeninami jsem začal jakési probuzení a uvědomil jsem si, že nevstoupím do armády. Necítil jsem se dobře na to, že bych byl osvobozen jiným způsobem – například z důvodů duševního zdraví nebo pacifistického přesvědčení – a tak jsem se začal zajímat o Výbor pro záležitosti svědomí. Narazil jsem na Mesarvot. Viděl jsem rozhovor s odpíračkou vojenské služby z důvodu svědomí Einat Gerlitz a seznámil jsem se s protiokupačním blokem, který byl aktivní v Kaplanových protestech proti soudní reformě Netanjahuovy vlády. To je vše – ve věku 16 nebo 17 let jsem věděl, že to udělám. A pokud se chystám prohlásit svou výhradu svědomí, pak jsem to chtěl zveřejnit.

Iddo: Podobně jako Soul Behar jsem zažil hluboké politické probuzení ve věku 15 let. Jsem aktivní v levicových politických kruzích, které bojují proti okupaci. Bylo mi jasné, že nemohu sloužit: na jedné straně proto, že pocházím z rodiny, která se staví proti vojenské službě, a na druhé straně proto, že jsem viděl, jak izraelská armáda zachází s Palestinci na okupovaných územích. Když jsem se seznámil s Palestinci – izraelskými občany i obyvateli Západního břehu Jordánu –, uvědomil jsem si, že nemohu být součástí tohoto systému, ať už morálně, nebo pokud jde o můj závazek vůči těmto lidem. Uvažoval jsem o tom, že se zprostím vojenské služby. Rozhodnutí odmítnout však přichází s hlubokým pocitem zodpovědnosti být součástí boje. Měl to být protest, který by podnítil rozhovory o okupaci, válce a povinné vojenské službě. Myslím, že je důležité, aby mladí lidé nebyli posíláni do války, aniž by chápali, o čem tato válka je. V současné době máme vládu, která by se dala označit za fašistickou a pravicově extremistickou. Jeho cílem je pokročit v osidlování pásma Gazy, pokračovat v osidlování Západního břehu Jordánu a dokonce okupovat Libanon na jeho okraji. Tyto akce budou mít za následek smrt stovek, ne-li tisíců Izraelců a samozřejmě desítek tisíců Palestinců a Libanonců. Myslím si, že média, vláda a celý systém, který řídí nábor nových členů, nemluví otevřeně o realitě a cílech války. Proto cítím povinnost proti tomu protestovat a odhalovat tyto pravdy. A dělám to také v zájmu Izraelců: abych podpořil dohodu o propuštění rukojmích.

Iddo, zmínil jste, že ve vašem rozhodnutí hrálo důležitou roli poznávání Palestinců. Je vaše výhrada svědomí také poselstvím pro ně?

Iddo: Když lidé říkají, že není s kým uzavřít mír, protože nás Palestinci nenávidí, vždy říkám, že jako Izraelec mohu změnit pouze svou vlastní společnost. Ale chci, aby tento akt odmítnutí rezonoval i mezi Palestinci, aby slyšeli naše poselství a pochopili, že chceme mír. Z rozhovorů, které jsem v průběhu let vedl s palestinskými přáteli, vím, že to velmi oceňují.

Nedělám to pro ně, dělám to pro sebe, ale chci s nimi mít stálé spojení, aby nevzdávali boj. Mé vztahy s palestinskými občany Izraele, zejména v Banki, byly v uplynulém roce velmi důležité. Věřím, že oceňují [mé rozhodnutí] a vidí se navzájem jako partneři ve stejném boji. Ve své komunitě dělají velmi podobné věci, aby podpořili mír a společnou židovsko-arabskou budoucnost. Když pracuji pro mír, musím pracovat s těmi, kteří budou součástí tohoto míru.

Jak vaše rozhodnutí odmítnout vojenskou službu přijaly vaše rodiny a škola?

Soul: Ve škole jsou lidé, kteří se mnou nesouhlasí – před válkou jich bylo méně, dnes je jich většina. Ale znám mě, vědí, že chci konat dobro. Moje nejbližší rodina mě velmi podporuje. Reakce mé širší rodiny byly naopak někdy nepříjemné. V rodině jsou lidé, kteří vědí, že neplánuji vstoupit do armády, ale nechtějí o to žádat. A pak jsou tu další, kteří mě opravdu podporují. Myslím, že mám to privilegium v tom, že ne každý se mnou přeruší kontakt. Ti, kteří tak činí, jsou relativně vzdálení příbuzní. To mohu tolerovat.

Iddo: Nejbližší kruh lidí, se kterým jsem vyrůstal v Tel Avivu a který pochází ze středolevicových rodin, podporoval mé odmítnutí i po 7. říjnu. Ale už v říjnu a listopadu [2023] jsem měl spoustu obtížných rozhovorů o tom, proč jsem proti válce. Pro takovou fašistickou vládu je jediným způsobem, jak svrhnout Hamás, zničení pásma Gazy. Takže došlo ke spoustě tvrdých rozhovorů, křiku a vášnivých diskusí s přáteli, ale postupně si moji blízcí přátelé uvědomili, že jsou také proti válce. Slyšel jsem od lidí ve škole, že jsem příznivec Hamásu a antisemita, i když viděli jen zprávu proti válce na mém instagramovém účtu. Nezáleží na tom, že jsem nezveřejnil nic na podporu Hamásu. Byly také situace, kdy na mě lidé křičeli, jakmile jsem řekl, že odmítám, i když jsem je znal jen pět minut. Bylo to těžké a občas trochu nepříjemné, ale na druhou stranu mě to povzbudilo k tomu, abych pokračoval. Protože pokud jsou tu 17 nebo 18letí kluci, kteří mě neznají a nenávidí mě jen kvůli mým politickým názorům, pak tato diskuse musí proběhnout. V rodině mám naštěstí podporu a ti, kteří mě nepodporují, se stále snaží být milí. Samozřejmě, že nemáme tolik co do činění s náboženskými a pravavicově extremistickými členy mé rodiny.

Bál jste se veřejně odmítnout a jít do vězení – zejména v době, kdy dochází k podněcování a násilí proti každému, kdo se staví proti válce?

Soul: Ano. Nejsme prvními odpůrci od 7. října. Takže jsou lidé, kteří se s tím setkali před námi a mohou nás na to připravit. Víme, jak veřejnost reaguje a myslím si, že se to příliš neliší [od předválečné situace] – možná jen v počtu [negativních] reakcí. Je to změna kvantity, ne kvality.

Iddo: Reakce veřejnosti je pro mě děsivější než vězení. Odpírači vojenské služby z důvodu svědomí byli zavíráni do vězení ještě před válkou. Ti, kteří už byli ve vojenských věznicích za války, nám řekli, že někteří lidé tam jsou, protože se nepřihlásili (většinou z méně explicitně politických důvodů). Takže je prostor pro diskuzi a někteří z nich to pochopí. Zejména útoky ze strany veřejnosti se zvýšily co do závažnosti a počtu.

Jaké tipy jste dostal od odpůrců, kteří již byli ve vězení?

Soul: Tal [Mitnick] mě naučil, jak se vyhnout otázce, proč jste ve vězení, protože se nechcete hádat, jste unavení nebo vám došla energie.

Iddo: Poslali nám seznam věcí, které bychom si měli vzít s sebou. Dali nám tipy, co říkat nebo neříkat a jak dát ostatním jasně najevo, že nejste zlí. Protože i když se nechcete zapojit do politické diskuse, měli byste mluvit s lidmi, abyste nebyli sami. Vedli jsme mnoho rozhovorů s bývalými odpůrci o tom, co se bude dít ve vězení, jaký je tam rozvrh, co od nás velitelé chtějí, jak je nerozčilovat, jak nebyť umístění na samotku nebo do „křídla“.

Mobilní telefon musíte odevzdat, ale můžete si vzít i pár CD a knih. Co si přivezete s sebou?

Soul: Beru si s sebou „End of the Day“ od Matiho Caspiho, je to jeho nejlepší

album. Také jsem si právě koupil použité album Belle & Sebastian, které mi doporučil kamarád, stejně jako trochu jazzu od Theloniousa Monka. Knihy – trochu politiky, hodně filozofie, Albert Camus, krátký text Chomského a Nietzscheho.

Proč krátký text? Není ve vězení čas na dlouhé textové zprávy?

Soul: Jsem závislý na Instagramu a mám krátkou dobu pozornosti. Také jsem chtěl knihu s příběhem, a tak jsem požádal ostatní odpůrce o jejich oblíbené knihy z vězení, včetně Davida Fostera Wallace a knihy s názvem „Kentaur“, kterou mi dal Oryan [Mueller], stejně jako „Hlavu 22“, o které jsem si myslel, že by bylo zábavné číst ji ve vězení.

Iddo: Jsem jazzový hudebník, ale zjistil jsem, že nemám moc CD, protože sbírám desky. S pomocí mnoha přátel mých rodičů přináším „What's Going On“ od Marvinu Gaye, „My Favorite Things“ od Johna Coltrane, Jaco [Pastorius], [Charles] Mingus a Miles Davis. Co se týče knih, chtěl jsem přivést i nějaké, které nemají s politikou nic společného, abych se při čtení bavil. Mimo jiné přivezu Dunu, knihu poezie Mahmouda Darwíše v hebrejštině a Hanocha Levina. Uvidíme, co se mi podaří dočíst. Až budu přístě uvězněn, rád bych si s sebou vzal Gramsciho „vězeňské sešity“.

Na památku holocaustu odmítáme genocidu

Refuser Solidarity Network

Jsem výkonným ředitelem Refuser Solidarity Network, byl jsem uvězněn v roce 2018 za to, že jsem odmítl sloužit v izraelské armádě. Minulý týden jsme si připomněli Den památky obětí holocaustu. Rád bych se s vámi podělil o článek, který jsem napsal pro časopis +972 během svého uvěznění před sedmi lety.

“Když jsem chodil do 11. třídy, cestoval jsem do Polska s ha-Šomer ha-Ča'ir (socialisticko-sionistické mládežnické hnutí). Před instruktáží před cestou mi moje matka poprvé vyprávěla příběh své rodiny během druhé světové války. Čtvrtý den cesty do Polska jsem četl příběh své rodiny na ceremonii připomínající Spravedlivé mezi národy [Nežidy, kteří za války zachránili Židy]. Rodina mého otce je židovská, z východní Evropy. Moje matka je Holandanka. Když Němci v roce 1940 napadli Nizozemsko, mému pradědečkovi Richte Taklenbrochovi bylo 28 let, byl ženatý a měl tři děti. Němci dobyli Nizozemsko za tři dny a rychle donutili všechny holandské mladé muže, aby se přihlásili do pracovních táborů a sloužili německé armádě. Richte, můj pradědeček, odmítl narukovat a přidal se k podzemnímu odboji. Ukryl se v rodinném domě v jejich vesnici. Zároveň se pokoušel zapojit do odboje, hledat jiné způsoby, jak se proti Němcům bránit. Během odboje se seznámil se starým židovským párem a židovskou ženou. Všichni

trí strávili poslední dva roky války skrýváním se v Richtově domě. Schovávali se ve velké skříni spolu s mým pradědečkem. Z domu mohli vycházet pouze v noci, aby se nadýchali čerstvého vzduchu. Odboj poskytoval Richtovým hostům přiděly jídla. Jeho žena nakupovala jídlo na různých místech v oblasti, aby nevzbudila podezření. Během války Richtova rodina ukrývala další Židy, kteří do domu přicházeli na jednu nebo dvě noci. Richtina dcera, které bylo v té době 10 let, se na své rodiče zlobila, protože se bála trestu, který by je čekal, kdyby byli přistiženi při ukrývání Židů. Moje babička byla tehdy mladá a nechápala nebezpečí. Když v květnu 1945 skončila německá okupace, vrátili se starí židovští manželé do města Groningen. S rodinou zůstali v kontaktu až do jejich smrti několik let po skončení války. Dodnes má moje rodina v Nizozemsku krajinu nakreslenou starým židovským mužem, který se skrýval v jejich domě; dal ho rodině jako projev vděčnosti.

Poté, co jsem se rozhodl odmítnout narukovat do IDF, jsem měl stále občasné pochybnosti o svém rozhodnutí. Ptal jsem se sám sebe, co by můj pradědeček udělal na mém místě. Co by udělal, kdyby měl sloužit v armádě, která okupuje a utlačuje jiný národ? Nenarukoval, jeho vědomí mu to nedovolilo. Richte by se postavil na odpor, odmítl by narukovat a čelil by následkům – času ve vězení.

Nejsem tu proto, abych srovnával hrůzy izraelské okupace a holocaustu. Nicméně, útlak je útlak je útlak. Zachraňovat Židy a vzdorovat nacismu a odmítat sloužit a vzdorovat izraelské okupaci jsou různé způsoby, v různých dobách, jak bojovat stejný boj: boj proti okupaci a teroru, proti otroctví, útlaču a otroctví. Boj za svět míru, spravedlnosti a rovnosti pro všechny.

Příběh mé rodiny na mě udělal silný dojem. Inspiruje mě to. Říchte mě hodně naučil. Naučil mě, že většina nemusí mít nutně pravdu, že morálka a svědomí jsou důležitější než zákon. Především mě naučil, že odpovídnost na nespravedlnost je odpor. Můj pradědeček je příkladem a já jsem hrdý, že mohu následovat jeho příkladu. Tváří v tvář nespravedlnosti je odírání vojenské služby z důvodu svědomí morální povinnosti.“

Týden poté, co si svět připomněl Mezinárodní den památky obětí holocaustu, pokračujeme v boji za ukončení útočných válek Izraele ve stínu pokračující genocidy palestinského lidu. Se zprávami o Trumpových plánech na etnické vyčištění pásma Gazy – a o dokončení riviéry na popelu těch, kteří zahynuli ve vražedné izraelské válce – pokračujeme v našem boji. Naše odmítnutí sloužit genocidě není nové, je součástí mnohem delšího příběhu. Nikdy více už není, pro všechny. Tváří v tvář genocidě v Gaze a Trumpovu plánu etnických čistek je odírání vojenské služby z důvodu svědomí morální povinnosti a odpor je naší povinností. Mattan Helman

Pouze my můžeme udržet příměří - a ukončit okupaci

Boj za svobodu a spravedlnost pro palestinský lid ještě neskončil, ale na chvíli si můžete oddechnout. Když dohoda o příměří v neděli konečně vstoupila do své první fáze, svět si oddechl. Palestinci v Pásmu Gazy se pomalu vrací do svých měst a vesnic po celém Pásmu Gazy, kde je většina domů neobyvatelná a dohoda o příměří poskytuje dočasné „karavanní město“ pro vysídlené. Na Západním břehu Jordánu Palestinci jásají ohňostroji a květinami, když se vězni vrací ke svým rodinám na základě dohody o výměně rukojmích, zatímco Izrael zadržuje tisíce dalších Palestinců v administrativní vazbě bez soudu. Izraelci mezitím sledují návrat rukojmích domů ve veřejně vysílaných televizních událostech na náměstích velkých měst, přičemž navzdory rokům genocidy nebylo dosaženo žádného z hlavních válečných cílů Izraele.

Oslavujeme tento okamžik společně se světem, ale již nyní se díváme do budoucnosti, kterou může přinést pouze globální hnutí na podporu palestinské svobody. Příměří v Gaze neznámá, že přestaneme pracovat, zejména s ohledem na nejistou budoucnost dohody o příměří. Příměří je jen začátek. V Refuser Solidarity Network se nezastavíme, dokud nevidíme konec okupace, apartheidu a židovské nadvlády. Nyní musíme zajistit, aby byla dodržována dohoda o příměří a abychom se nevrátili k okupaci pásma Gazy. Premiér Netanjahu rozmístil izraelské síly ve velkém počtu na Západním břehu, aby ohrozily dohodu, což znamená, že musíme jednat hned. Naše rostoucí hnutí odpůrců je k tomu dobře

Refuser Solidarity Network

vybaveno a potřebujeme k tomu globální podporu. Připojte se k hnutí odpůrců a požadujte skutečnou dohodu o příměří s jasnou cestou ven z této války tím, že nám pomůžete rozvíjet naše hnutí: Pošlete tento newsletter svým přátelům a komunitám.

Skutečná dohoda o příměří nastiňuje jasnou cestu ven, ale dohoda předložená minulý týden je vágní a nejistá. Okamžitě mě napadá několik otázek, na které samotná dohoda neodpovídá. Tyto a mnohé další otázky je stále třeba vyjasnit a mohly by kdykoli vést k neúspěchu dohody. Na místě pracujeme na organizování stávajících a potenciálních odpůrců vojenské služby z důvodu svědomí, aby se postavili na odpor proti válečnému úsilí a požadovali dlouhodobé dodržování příměří. Aby toto příměří vydrželo, potřebujeme vlnu odmítačů zbraní, kteří se staví proti jakémukoliv pokračování tragické války a genocidy. Naše odmítavé hnutí se také připravuje postavit se proti jakémukoliv poválečnému plánu, který předpokládá návrat k okupaci pásma Gazy v jakékoli formě.

Budeme i nadále podporovat skupiny jako Vojáci pro rukojmí a další odpůrce, kteří mají odlišné politické názory a které spojuje bezprostřední cíl ukončit tuto válku v jejím úplném rozsahu a skutečně ukončit genocidu. Odtud je před námi dlouhá cesta. Přidejte se k nám a informujte své komunity o naší práci. Mattan Helman

Jak jste nám, obyčejným lidem, pomohli zastavit válku

Jmenuji se Max Kresch a je mi 28 let. Byl jsem vojákem v boji a odmítl jsem pokračovat ve službě v této nespravedlivé válce v Gaze. Dnes jsem vám chtěl poděkovat za pomoc mně a mým přátelům, stovkám vojáků, kteří odmítli bojovat, donutit izraelskou vládu zastavit tuto válku.

S vaší pomocí jsme tento týden vyhráli důležitou bitvu. S vaší pomocí jsme vyhráli důležitou bitvu. Toto období je však kritické: existuje reálná hrozba, že válka začne znovu. Musíme pokračovat v našem boji.

Žiji v Jeruzalémě, ale vyrostl jsem v Detroitu v Michiganu, v sionistické a náboženské komunitě. Po střední škole jsem se v 18 letech přestěhoval do Izraele a téměř před 10 lety jsem narukoval do izraelské armády jako bojový zdravotník a od mého (čestného) propuštění vykonávám vojenskou službu v záloze pravidelně asi jednou ročně. Dnes se odmítám vrátit do služby a připojil jsem se ke skupině zvané „Vojáci pro rukojmí“ v odvážném aktu odporu proti této válce ničení pro Izraelce i Palestince. Pokud čtete tyto řádky, podporujete naše poslání. Děkuju!

První 2 měsíce války jsem sloužil v záloze. Jak se dny měnily v týdny a pak měsíce, rétorika mezi mými soudruhy se stávala extrémnější a znepokojivější. Někteří vojáci v mé jednotce tvrdili, že po útoku Hamásu bylo náboženskou povinností zabít palestinské děti,

protože z nich vyrostli teroristé. Poznal jsem, že to byla rétorika, která pocházela přímo od vůdců v naší vládě. Zpočátku jsem byl velmi otevřený, ale bylo to nesmírně obtížné, byl jsem ve svých názorech sám a izoloval jsem se od svých spolubojovníků. Nakonec jsem byl nucen zůstat ticha. Věděl jsem, že pokud nedokážu zvýšit hlas, už se nebudu moci vrátit ke službě. Přesto trvalo téměř rok, než jsem s tímto rozhodnutím něco udělal. 2. září, den po zprávě o vraždě 6 rukojmích, kteří byli zrazeni naší vlastní vládou, jsem poslal následující zprávu svému veliteli: Ahoj příteli, oznamuji ti, že se již nevracím do rezerv. Nejsem ochoten sloužit pod touto vládou. Ztratila veškeré zdání legitimacy při vedení této války. Zůstaň v bezpečí a vrať se brzy domů, Maxi.

Dnes, o 4 měsíce později, stojím v čele „Vojáků pro rukojmí“, skupiny více než 200 vojáků izraelské armády, kteří sloužili během této války a nyní ji vzdorují. Všichni jsme podepsali otevřený dopis, ve kterém vyjadřujeme, že v současné realitě, kdy vláda upřednostňuje pokračování války, vyhlazení Palestinců a urovnání Gazy před jejich povinností vrátit rukojmí domů živé, již nebudeme nadále sloužit. Od té doby, co byl náš dopis zveřejněn, jsem se ocitla v září reflektorů, což rozhodně není místo, kde bych se cítila pohodlně.

Mnohem raději bych byl mimo světa reflektorů, komentoval Facebook nebo se o tom bavil s přáteli. Ale nepřišel jsem sem, abych se cítil pohodlně, přišel jsem sem, abych udělal změnu, a pocho-pil jsem, že tento problém je mnohem větší než lpění na tom, co mi vyhovuje nebo na co mám dokonce kvalifikaci. Lidé umírají, lidé zabíjejí, lidé trpí, a dokud se to děje mým jménem, nepohodlí, které cítím, když vstupuji do záře reflektorů, je téměř bezvýznamné ve srovnání s nepohodlím, které cítím každý den, když tato válka pokračuje.

Nejsem očekávaným kandidátem na vedení (nenásilného) hnutí odporu vojáků. Nejsem revolucionář, nejsem synem slavného kněze nebo rabína, nemám zázemí ani výcvik, abych to dělal, a dokonce jsem ani nevyrostl s mnoha hodnotami, za které nyní bojuji. Moje zázemí je opravdu tak mainstreamový židovský-americký sionista, jak jen můžete být. Jsem obyčejný člověk a popravdě se cítím naprosto nekvalifikovaný pro pozici, ve které jsem se ocitl. Ale uvědomil jsem si, že když to neudělám já, neudělám to nikdo jiný. Jak již bylo řečeno, nejsem opravdu sám, připojil jsem se k ostatním a další se připojili ke mně a v tomto bodě jsme skutečně hnutím podporovaným stovkami a tisíci obyčejných lidí, jako jste vy, a když budeme pracovat společně na podpoře stejného cíle, můžeme dosáhnout obrovských úspěchů, jako jsme dosáhli tento týden. a tuto válku nadobro ukončíme.

V uplynulém měsíci jsme udělali velké pokroky, podepsali jsme nové signatáře našeho hnutí, uspořádali jsme konferenci „Resisting the War“, která byla vysílána izraelskými médii. Naši signatáři promluvili na mnoha protestech po celé zemi. Přijali jsme novou „uniformu“ – uniformy IDF a černé tričko s nápisem „ČLOVĚK MÁ MORÁLNÍ ODPOVĚDNOST NEUPOSLECHNOUT NESPRAVEDLIVÉ VÁLKY“.

Podporujeme komunitu obyčejných vojáků s jednou věcí, která nás skutečně odlišuje, odvažujeme se zpochybňovat status quo. A to spolu s rozšířenou komunitou obyčejných lidí, jako jste vy, kteří nás podporují v našem poslání. Pokud čtete tento článek, dostali jste od nás tento e-mail, jste součástí komunity Refuser Solidarity Network (RSN). Děkujeme vám za vaši podporu a zvláštní poděkování patří těm, kteří nám napsali se slovy povzbuzení, znamená to tak moc slyšet to od vás.

Zatímco pokračujeme v tomto boji, potřebujeme vaši pomoc, abychom mohli rozšířit naši komunitu podpory. Sdílejte tento text se svými přáteli, rodinou a kýmkoli, kdo věří ve spravedlnost, a pozvěte je, aby se připojili k našemu mailing listu. Můžete také sdílet pozvánku a připojit se k naší komunitě podpory na WhatsApp, na Facebooku.

Ani Izrael, ani Hamás!

Naprosto odsuzujeme a nenávidíme nevybíravé bombardování pásma Gazy, stejně jako naprosto odsuzujeme zvěrstva, která nedávno spáchal Hamás na civilistech, nejen Židech, ale také křesťanech, beduínech a dalších lidech po celém světě.

Jak jsme řekli v roce 2021, kdy došlo k dalšímu vražednému útoku na Gazu, „jako vždy dělnické obyvatelstvo Gazy nejvíce trpí pod fosforovými výbušninami a „smrtí shora“ izraelských raket a stíhaček, které se setkávají s malým odporem palestinské vlády, která je sice po zuby ozbrojená lehkými zbraněmi, ale nemá letectvo ani protivzdušnou obranu. Hamas pokračuje v odpalování raket země-země způsobem, který osciluje mezi bezmocným vztekem a zoufalým pokusem udržet si pozici obránců palestinského lidu. Hamas si nemůže dovolit porážku před vlastním obyvatelstvem. Eskalaci nejvíce trpí proletáři na obou stranách konfliktu, zatímco jejich příslušná vedení mohou odvrátit pozornost od svých problémů. V posledních útocích na Gazu se jen málo změnilo.

Hamas byl původně podporován izraelským státem, aby oslabil sekulárnější Organizaci pro osvobození Palestiny (OOP). Má svůj původ v Mujama al-Islamiya, který založil palestinský duchovní šejk Ahmed Yasin, který je považován za organizaci zabývající se charitativní činností a pomocí pro palestinskou komunitu v Gaze. Izraelský stát to považoval za vhodnější než OOP, stejně jako jeho nástupce Hamás. Hamas byl vždy pravicový, islamistický a nacionalistický, s nepřátelskými postoji vůči ženám, LGBTQ lidem a palestinské dělnické třídě. Věci se však změnily, když Hamas zabil dva izraelské vojáky v Gaze v roce 1988. V situaci podobné situaci mudžahedínů v Afghánistánu, podporovaných Spojenými státy a jejich spojenci, proti Rusku a afghánskému režimu, který podporoval, kde se Taliban vyvinul a stal se větší hrozbou pro americký imperialismus, začal izraelský režim své počáteční podpory litovat. Hamas využil mírového procesu mezi Jásirem Arafatem a OOP a izraelským státem, navzdory stovkám Palestinců zabitých při prvním masovém povstání Intifády. Hamás tak získal v Gaze podporu veřejnosti.

Několik izraelských představitelů vyjádřilo lítost nad podporou Hamásu. Avner Cohen, který sloužil jako úředník v Gaze během přímé izraelské okupace, připustil, že „K mé lítosti je Hamás výtvozem Izraele“. Pokračoval tím, že „místo toho, aby se Izrael od začátku snažil držet na uzdě islamisty z Gazy, léta je toleroval a v některých případech podporoval jako protiváhu sekulárním nacionalistům Organizace pro osvobození Palestiny a její dominantní frakci, Fatah Jásira Arafata. Izrael spolupracoval s chro-mým a poloslepým duchovním jménem

Sheikh Ahmed Yassin, i když pokládal základy toho, co se stane Hamásem. Další izraelský představitel v Gaze, Andrew Higgins, řekl: „Když se podívám zpět na řetězec událostí, myslím, že jsme udělali chybu, ale v tu chvíli nikdo nepřemýšlel o možných výsledcích... Izrael také podporoval zřízení Islámské univerzity v Gaze, kterou nyní považuje za semeniště militantů... Z Yassinových Mujamů by se stal Hamas, jehož skupina byla pravděpodobně Talibanem založena proti islámu ze Západu nepřítel.“ Brigádní generál Jicchak Segev, který v 80. letech sloužil jako izraelský vojenský guvernér v Gaze, připustil, že pomáhal financovat Hamás jako „protiváhu sekularistům a levičákům Organizace pro osvobození Palestiny a strany Fatah v čele s Jásirem Arafatem (který sám Hamas nazýval „stvoření Izraele“). Hamas získal kontrolu nad Gazou od OOP. Zavedl právo šaría, které ženám ukládalo nosit hidžáb, a zavedl zákaz alkoholu, ačkoliv obojí bylo obtížné vynutit. Mezi Hamásem a OOP došlo k ozbrojeným střetům. To bylo výhodné pro izraelský stát, který věřil, že boje mezi islamistickým Hamásem a sekulární OOP je odradí od útoku na Izrael.

Protože řešením konfliktu může být v konečném důsledku jen společná, beztřídní a bezstátní společnost, ve které mohou mírumilovně koexistovat lidé různého náboženského (i nenáboženského) a etnického původu. A cesta, jak toho dosáhnout, může vést pouze třídním bojem, kdy se dělníci na obou stranách spojí, aby zlepšili svůj úděl, a tak překonali dlouhotrvající rozhořčení. Naším úkolem je tlačit právě tímto směrem.

Na obou stranách konfliktu jsou aktéři, kteří vidí věci zásadně jinak, chtějí, aby jedna strana byla z oblasti vymýcena nebo vytlačena z osidlovací politiky a jsou připraveni obětovat životy nebojujících v boji za své zájmy. Odmítáme obojí, protože to škodí proletariátu a slouží pouze k prohlubování rozporů ve třídě. Odpor je nutný jak proti izraelskému státu, tak proti palestinskému vedení. Odpor vůči izraelské osidlovací politice je nezbytný a oprávněný, ale často jej může provázet antisemitská zášť a útoky na nebojující obyvatelstvo. To vše musíme odmítnout. Podobně v jiných zemích může sympatie k tíživé situaci obyčejných Palestinců a odpor k útokům izraelského státu proti nim někdy přitahovat antisemitské spolutovatele nebo hesla jako „Všichni jsme Hamas“. Těmto prvkům je třeba se vyhnout. Odmítáme dvoustátní řešení podporované také některými socialisty, které počítá se soužitím izraelského a palestinského státu. To by znamenalo několik zchátralých palestinských enkláv, kdy Palestinci stále žijí v Izraeli jako občané druhé kategorie a ti, kteří žijí v Jordánsku, Libanonu a dalších zemích Blízkého východu, úplně opuštěni. Nepodporujeme ani jedностátní řešení, které by ohrožovalo Židy v rámci sjednoceného palestinského státu. Pro nás by měly být odmítnuty všechny národní státy. Jak napsali z Melbourne anarchistické komunistické skupiny: „Osvobození palestinského lidu, bez pouhého obrácení podmínek útlaku, může nastat

pouze dělnickou revolucí, která zcela zruší kapitalismus, aby se půda a všechny sociální zdroje staly společným vlastnictvím všech, odstranila se nerovnost a všechny formy útlaču.

Vzhledem k současné situaci v Izraeli/Palestině to není okamžité řešení, ale v dnešní době to není praktické řešení. Za okolností bude muset iniciativa přijít zvenčí, prostřednictvím dělnické revoluce v okolních arabských zemích, především v Egyptě, který má již velkou dělnickou třídu. Je však nezbytné, aby tyto dělnické revoluce překonaly nacionalismus zemí, ve kterých se odehrávají, protože jedině internacionalismus umožní dělníkům porazit vlastní kapitalistické vlády; pouze internacionalismus v přátelství umožní arabským dělníkům oslovit Izrael. a pouze internacionalismus, který může zlomit izraelskou dělnickou třídu od jejích sionistických vládců. Úkol před dělníky Palestiny a Izraele se tedy neliší od úkolu zde. Má být prováděna pouze v obtížnějších podmínkách. Musíme vybudovat dělnické hnutí založené na svobodě, rovnosti a solidaritě a bojovat za revoluci, která přebuduje společnost na stejných principech. Musíme zrušit kapitalismus a jeho stát a musíme uznat pošetilost budování dalšího státu v jeho stopách. Musíme vybudovat libertariánský komunismus.“ Zdá se, že Izrael v příštích několika týdnech a měsících zahájí rozsáhlou invazi do Gazy s úmyslem zcela zničit Hamás a nahnat tam většinu Palestinců do Egypta. Pokud zasáhne Hizballáh v Libanonu, zaútočí tam i Izrael a pak mohou být jak Írán, tak USA vtaženy do konfliktu. Spolu s rusko-ukrajinskou válkou, konfliktem mezi Arménií a Ázerbájdžánem o Náhorní Karabach a rostoucím napětím mezi Čínou, Tchaj-wanem a USA v Tichomoří tento nejnovější konflikt v Izraeli a Palestině přispívá k hrozbě urychlení ve světovou válku. USA a jejich spojenci, včetně Spojeného království, se stále více autoritářským toryovským režimem a Labouristickou stranou, otevřeně podporují Izrael. Biden dal Izraeli volnou ruku za jeho obléhání a útoky na Gazu. USA vyslaly do regionu válečné lodě včetně letadlové lodi jako demonstraci síly k podpoře Izraele a k ohrožení Hizballáhu. Netanjahu, vůdce koaliční vlády, která zahrnuje krajně pravicové strany v Izraeli, hrozí, že promění Gazu v „opuštěný ostrov“.

Brutální útoky Hamasu, které vedly k mnoha stovkám mrtvých, vytvořily pocit národní jednoty a dočasně podpořily slabou pozici Netanjahuovy vlády. To čelilo devíti měsícům agitace, včetně generální stávky, kvůli nepopulárním reformám soudnictví. Podobně Hamás měl pouze menšinovou podporu v pásmu Gazy, ale nedávné události ji mohou také dočasně podpořit. Vidíme stovky zabíjených v Izraeli i Palestině. Tyto děsivé scény, které vidíme v médiích, mohou být jen děsivým otevřením ještě horšího krveprolití a zkázy. Proti barbarství kapitalismu a pochodu ke světové válce vyzýváme k jednotě dělnické třídy, internacionalismu a přípravě na masovou hnutí, která mohou provést sociální revoluci a vytvořit libertariánský komunismus. (převzato od ACG z Velké Británie)

MESARVOT

sít na podporu odpíračů vojenské služby v izraelské armádě

Od založení státu Izrael byli mladí Izraelci ze zákona povinni narukovat do armády, což vedlo k tomu, že Izrael má dosud jednu z nejsilnějších armád na světě. Od roku 1967 jsou miliony Palestinců pod okupací Izraele. Neexistuje nedostatek zdrojů na různé formy lidského utrpení a nespravedlnosti způsobené izraelskou armádou, od humanitární krize v pásmu Gazy po četná omezení a konfiskace půdy uvalené na Palestince na Západním břehu Jordánu. Armáda provádějící tuto okupační politiku závisí na odvodu 18letých Izraelců. Aktivistická síť Mesarvot pomáhá mladým Izraelcům veřejně kritizovat a odmítat vojenskou službu.

Mesarvot je síť protiokupačních aktivistů, která si klade za cíl podporovat odpůrce politické vojenské služby a propagovat veřejný diskurs na toto téma. Mesarvot vidí politickou námitku jako nástroj, který má pomoci ukončit okupaci a útlak palestinského lidu. Organizace byla založena na konci roku 2015 aktivisty z toho, co nazývají „Objekční komunita“. V posledních několika letech podporovali velké množství uvězněných odpíračů. Tyto kampaně obvykle zahrnují osobní podporu před uvězněním ze strany předchozích vězňů.

odmítačů, kteří znají vojenskou věznici zevnitř, právní pomoc, práci v médiích, pomoc při psaní prohlášení, demonstrace solidarity a mezinárodní solidaritu. Mesarvot je součástí Anti-Occupation Bloc, aliance izraelských a palestinských organizací obhajujících izraelskou okupaci Palestiny.

Jejich aktivity drásají nervy izraelské společnosti, protože služba v armádě je stále vnímána jako velká součást izraelské identity. Námitka proti tomu a odmítnutí vojenské služby je tedy odsuzováno a kriminalizováno. I když je odmítnutí velkou výzvou, je to také příležitost – prostřednictvím extrémního způsobu, jakým je odmítnutí zachováno – politizovat a nastolovat otázky odporu proti okupaci.

Jejich nedávná akce, financovaná společností Het Actiefonds, byla usnadněná veřejným zamítavým dopisem. Takové veřejné odmítavé dopisy, když je publikují mladí lidé před odvodem, se v Izraeli tradičně nazývají „shministickými“ dopisy (Shminitim znamená žáci 12. třídy). Aktivisté vytvořili skupinu mladých lidí, kteří měli zájem odmítnout veřejně, a pomohli jim formulovat jejich poselství a vytvořili kolem něj kampaň, čímž maximalizovali dosah dopisu. Dopis podepsalo více než sto teenagerů, což je vzhledem k současnému extrémně nacionalistickému diskursu v izraelské veřejnosti značný úspěch.

Tato nová generace antimilitaristů a protiokupačních aktivistů kritizuje důležitost, kterou izraelská společnost prokazuje armádě. Zdůrazňují, že obrovský respekt, který má k vojenským představitelům, má špatné dopady na všechny oblasti života. Proto také antimilitaristický zpravodaj Dezertér podporuje Mesarvotův protivojenský aktivismus s cílem postavit se proti nelegitimní izraelské okupaci a válce.

ONLINE MŮŽEŠ PŘÍSPĚT NA MESARVOT ZDE:

<https://hetactiefonds.nl/en/actie/mesarvots-anti-military-activism-opposes-the-israeli-occupation-of-palestine/>

ANTIMILITARISTICKÝ MERCH NA DEZERTÉRA

objednávej na: dezserter@riseup.net

150 Kč

200 Kč

25/40 Kč

GAZA GAZA GAZA...

To, co se děje v Gaze poslední rok a půl převrátilo náš svět. Nic už nebude jako dřív...

Nic už nebude jako dřív, protože jsme otevřeli oči. Velká iluze padla. A padla i naše víra v univerzalitu lidských práv, naše víra v "západní hodnoty" ve vymahatelnost mezinárodního práva. Ve skutečnosti je to vše jen velmi chatrný nátěr zakrývajících koloniální podstatu západního myšlení. Trestáme a sankcionujeme jen když se nám to hodí. Když se potřebujeme zbavit lokálních diktátorů třetího světa. Když si potřebujeme "ukousnout" z koláče nerostného bohatství nějaké rozvojové země. Tyto principy nikdy neuplatníme na naše "spojence". I kdyby páchali ty nejhroznější válečné zločiny, dnes a denně, nepokrytý a všem na očích.

7. říjen 2023 se používá jako zaklínadlo, které nastavuje jediný možný úhel pohledu. Jako by neexistoval žádný jiný den před ním nebo po něm. Jakoby se násilí na izraelských občanech a únos 250 izraelských rukojmích do Gazy, stal prostě jen tak, snad kvůli "závadným genům", se kterými se Palestinci už rodí (jak občas zaznívá z úst českých politiků i běžných občanů). Pravda je ale taková, že Gaze se přezdívá nejděle fungující koncentrační tábor nebo vězení pod širým nebem. Opomíjí se fakt, že izraelští rukojmí byli uneseni i proto, aby mohli být vyměněni za tisíce palestinských rukojmích včetně žen a dětí, neprávem zadržovaných v tzv. administrativní detenci (čili zadrženi bez obvinění na v podstatě libovolně dlouhou dobu, bez soudu, bez informací) vystavených zde brutálnímu zacházení, mučení, ponižování a podle posledních zpráv OSN také sexuálnímu násilí.

Opomíjí se fakt, že okupovaný národ má podle mezinárodních zákonů právo na odboj proti okupaci svého území. Zatímco český mediální prostor vyplňuje neustálé omílání zpráv o zločinech Hamásu, včetně mnoha dávno vyvrácených polopravd a hoaxů, legendu o čtyřiceti dekapitovaných nemluvňatech, která ve skutečnosti ani neexistovala nevyjímaje, informace o izraelských hlasech volajících po vyšetřování toho, co se vlastně 7. 10. 2023 ve skutečnosti stalo, k nám již nedoputují.

7. říjen zkrátka „legitimoval“ v západním mainstreamu obrovské násilí, jehož se Izrael na Palestincích dopouští již desítky let a které nyní nabralo nevidaných rozměrů. Z Gazy se stala téměř neobyvatelná zóna a podle lékařského časopisu Lancet tam zahynulo jen od října 23 do června 24 více než 64 tisíc lidí, z čehož velkou část tvoří ženy a děti. Genocidní záměry a aplikace kolektivní viny izraelských ministrů jako Bezalel Smotrich, nebo Itamar Ben Gvir ani neskrývají, mluví o něm zcela bez obalu.

O tom, že o rukojmí jde až na posledním místě, už nikdo soudný nemůže mít pochyb. Hamás jejich výměnu nabízel už 9. 10. 23. Izrael však na žádný návrh o příměří nepřistoupil, až pod tlakem

prezidenta Trumpa, který se ale ve finále ukázal spíše jako předem plánované divadlo. Izrael totiž velmi záhy začal dohodnuté příměří porušovat, zastavil Gaze přísun potravinové pomoci, pitné vody i elektriny a definitivní tečku nad nadějí o politickém řešení problému udělalo bombardování spících rodin, které se jen před pár týdny vrátily zpátky do svých zničených domovů v severní Gaze. Výsledkem tohoto masakru z 18. 3. 2025 bylo více než 450 mrtvých (z toho přes 170 dětí včetně kojenců), stovky zraněných a několik amputací končetin prováděných bez anestezie, kterou je do Gazy zakázáno dovážet. A také jeden zabítý izraelský rukojmí... Při izraelských náletech totiž často umírají i sami rukojmí. Takto zemřelo již 40 rukojmích včetně dětí Bibasových. Vzpomeňme i zastřešení třech propuštěných rukojmích, které si hlídka IDF prostě spletla s Palestinci...

I v Tel Avivu se demonstruje za návrat k dohodám a k pokračování výměny rukojmích, Trump a Netanyahu však evidentně mají jiný cíl – etnické čištění palestinských území a genocidu jejich obyvatelstva. Příchod Trumpa do Bílého domu totiž obnažil i genocidní podstatu podpory Spojených států. Prezident Trump vybízí nepokrytě k etnickým čistkám a čestí sionisté, jako třeba ředitelka Herzelova centra izraelských studií na UK Irena Kalhousová, nebo rozhlasový komentátor a spisovatel Jan Fingland těmto záměrům de facto tleskají.

Běda tomu, kdo by o správnosti českého proizraelského narativu jen slůvkem zapochyboval. K vyjádření soucitu s Palestinci v českém prostoru, kde tradiční antisemitismus nahradila výrazná islamofobie (jako bychom vždy potřebovali někoho nenávidět), je zapotřebí velké odvahy. Veřejně se zastat Palestiny z vás okamžitě udělá terč. Terč šikany, terč vyhrožování, zesměšňování a ostrakizace. To je opravdu velký posun od dob sametové revoluce, a pro mnohé z nás opravdu hořké probuzení ze snu o pluralitní, svobodné a skutečně demokratické společnosti. Ovšem ani Evropská unie není příliš schopna zaujmout k izraelským válečným zločinům jasné stanovisko. A tak zatímco politici vydávají prázdná, bezzubá prohlášení, jednotlivé členské státy Izrael dál v tichosti vy-zbrojují. Nic na tom, že tím napomáhají genocidě, která se řeší i na půdě OSN, uznané mnoha zásadními světovými lidskoprávními organizacemi typu Amnesty International aj. Mezinárodní právo je v rozkladu. Zatykače na válečné zločince Benjamina Netahyahua a Yoava Galanta jsou v podstatě ignorovány.

Záběry z brutálních zásahů německé policie proti propalestinským demonstrantům v Berlíně obletěly svět. Vlivná proizraelská lobby úspěšně prosazuje represe vůči studentům, kteří se zapojili do propalestinského hnutí. Šikana, deportace, odebrání titulů, univerzity rezignující pod pohrůzkou ztráty finanční podpory státu na své základní hodnoty akademické svobody a diversity. Zatykání židovských aktivistů z hnutí Jewish Voice for Peace a jejich obvinění z antisemitismu na protestu proti zatčení a plánované deportaci amerického občana a studentského vůdce Mahmouda Kahlila je absurdní a děsivé divadlo, před pár lety naprosto nepředstavitelné.

Ano – Trump obnažil americkou imperialistickou politiku a učinil jí čitelnější i pro ty, kteří ještě donedávna měli na očích růžové brýle, ale vyhlídky do budoucnosti moc optimistické nejsou a je před námi ještě hodně práce. To, že o Palestině teď mluví celý svět, je ale posun dobrým směrem. Už víme, co znamená Nakba, Deir Yasin, či Sabra a Šatila. Svět pomalu otvírá oči a naši misí je otevřít je i Čechům.

Harpyje doporučuji:

Knihy: Etnické čištění Palestiny (Alarm, 2024), Deset mýtů o Izraeli (Rybka, 2022) nebo Jak byl vynalezen židovský národ (Rybka, 2015).

Sociální sítě: Alarm, Voxpot nebo Sdružení přátel Palestiny.

Dokumentární filmy: Žádná jiná země, Gaza v bodě nula, Kde pláčí olivovníky a na i-vysílání ČT si rozrozhodně nesmíte nechat ujít norský dokument Modlitba za Armagedon.

Sledujte Harpyje Unlimited – animované komentáře, které vám rozšíří obzory!

MEZINÁRODNÍ SOUD SOUDÍ POUZE VŮDCE, KTERÍ UŽ BYLI PORAŽENI

S Ilanem Shalifem, téměř devadesátiletým izraelským anarchistou, jsme si povídali o válce, anarchismu i mezinárodním soudu.

Pojďme do současnosti. IDF spáchala v Pásmu Gazy a na Západním břehu spousty válečných zločinů, nicméně veřejná podpora premiéra Netanjahua je i tak docela velká. Čím si to vysvětluješ?

Hlavní problém, kteří mají Izraelci s Netanjahuem je jeho tlak na změnu neoliberalního kapitalismu směrem k autoritářství Trumpova či Orbánova typu. Co se týče útlaču Palestinců, většina Izraelců je s Netanjahuem - dokonce i liberální střed a „levice“. Hlavní kritika se zkrátka týká jeho korupce a nahrazování původních elit svými osobními podporovateli.

Předpokládám, že jako anarchista nepodporuješ myšlenku palestinského státu. Jaká je tvoje vize mírové společnosti, která bude tvořena Židy a Palestinci?

Palestinský stát, pokud vznikne ještě před porážkou sionismu, bude nezávislým státem jen v názvu. Lidé východně od Středozemního moře budou svobodní pouze v domovině tvořené Židy a Palestinci. Dvoustátní „řešení“ je pouze snaha očistit válku v roce 1948 a vyhnání původních obyvatel.

Vidíš nějakou naději v odsouzení vůdců Hamásu a Likudu Mezinárodním trestním tribunálem?

Mezinárodní trestní tribunál soudí pouze vůdce, kteří už byli poraženi. Takže pokud bude trvat západní imperiální řád, který podporuje Izrael, šance postavit Likud a další sionisty před soud, tady není.

No a co se týče vůdců Hamásu, Izraelské tajné služby je zabijí dříve, než se k soudu vůbec dostanou.

Máš v Izraeli nějaké arabské přátele? Jak 7. říjen změnil jejich postavení v izraelské společnosti?

Ano, mám tady dva Palestinské kamarády, s nimiž jsem se kdysi organizoval v Matzpen. Vypadá to, že izraelsko-palestinskí občané, kteří byli předtím chápáni jako občané druhořadé kategorie, jsou na tom v současné době ještě hůře, než obvykle.

Jak můžeme lidem v regionu trpícím válkou pomoci?

Nejlépeším způsobem je zapojit se do aktivit mezinárodního hnutí solidarity s Palestinou a iniciovat protestní shromáždění a další přímé akce, tak jako to dělají anarchisté v jiných zemích.

(rozhovor pro Dezertéra od slezských antimilitaristů z OAF)

Od šedesátých let jsi aktivní anarchista a antimilitarista. Jak se toto hnutí v oblasti Izraele a Palestiny za ta léta změnilo?

Byl jsem původně součástí radikálnějšího směru marxisticko-sionistického hnutí Hašomer Hacair/MPM, které bylo proti přesunu Palestinců (vyhnul jsem se aktivní vojenské službě v 18 letech, ale ne válce v roce 1967) a přibližně rok před válkou jsem se zbavil marxismu i jeho sionistické verze.

V roce 1967 jsem se připojil k Matzpen, který byl antisionistický a antiautoritářský (hlavně libertariánští marxisté, ale také trockisté, maoisté a anarchisté). Po celá léta existovaly anarchistické iniciativy zaměřené na životní styl, ke kterým jsem se nepřipojil, protože nebyly libertariánsky komunistické (jak jsem se sám označoval).

V roce 1996 jsem na internetu objevil, že existují anarchisté, kteří jsou také libertariánští komunisté, a připojil jsem se k mezinárodnímu kolektivu Ainfos. Od roku 1997 se izraelští anarchisté zapojili do People Global Action (včetně infopointů a anarchistického knihkupectví).

V letech 2000–2002 jsem založil anarchistickou skupinu Sociální boj a v letech 2002–2003 Anarchisty proti zdi (Anarchists Against The Wall), kteří vedli společný boj s Palestinci, hlavně do roku 2021. V roce 2010 byla zorganizována anarchokomunistická skupina UNITY, ve které jsem byl aktivní do roku 2015, paralelně s AATW. Existuje několik anarchistických iniciativ, ale zatím ne anarchokomunistická federace, která je stále ve fázi organizačního procesu.

Máš nějakou osobní zkušenost s životem v kibucu? Myslíš, že je to vhodná platforma k realizaci myšlenek libertariánského komunismu?

S životem v kibucech mám spoustu zkušeností. Poprvé jsem takovou komunu navštívil, když mi bylo sedm - šlo o Dganu na pobřeží jezera Cineret. Když mí rodiče žili na nějakou dobu odděleně, žila v jednom z kibuců moje matka společně s mými sourozenci.

Když jsem byl teenager, zúčastnil jsem se kibucnického hnutí během letních prázdnin, byl to Maabarot. Než se naše skupina připojila ke kibucu Yehiam, pracoval jsem pár měsíců jako pasátec v Harelu a Kfar Menahemu.

Jako alternativu k aktivní vojenské službě av letech po ní jsem žil v různých kibucech, z nichž několik bylo na hranici s Pásmem Gazy - až do roku 1969, kdy mě, mou partnerku a dva syny ve věku 32 let vyhnali kvůli antisionistickému aktivismu. Během let strávených v kibucech jsem nenašel žádný, který by fungoval jako jádro revolučního hnutí, jak bylo původně slibováno.

Kibucy začaly jako libertariánská sionistická osídlení, ale během let od vzniku Izraele se zhoršily: začaly využívat námezdní otroky a později se některé z nich privatizovaly na běžné kapitalistické vesnice. Když byly organizovány jako komuny - „Od každého podle jeho schopností, každému podle jeho potřeb“ - můžeme se z nich poučit jako z laboratorních případů komunit zdola v rámci světové federace beztržních komun. Zkušenosti z kibuců mě inspirovaly při psaní knihy „Příběhy z

Nevím, jestli je tohle můj syn,
nevím, co to držím
v té tašce.

Řekli mi, tohle je
tvůj syn, víc nevím.
Nevidím nic, co
by ho v té tašce
jen trochu
připomínalo....

Hassan Ahmad
Daraj, Gaza, 10. srpna 2024

V Pásmu Gazy už více než rok probíhá za nezájmu západních politků genocida, izraelská armáda páchá válečné zločiny. Nový americký prezident Donald Trump podle všeho ještě přitvrdí. Jak odhaduješ vývoj situace v nejbližších měsících?

Je těžké předvídat situaci, která se mění každou chvíli a která není ani po 16 měsících izraelské genocidy uzavřena. Už dnes však můžeme tvrdit, že palestinský odboj přežil a Palestinci se nikam stěhovat nebudou. Je těžko představitelné, že by se potomci těch, kteří si již v minulosti prošli peklem etnických čistek (Palestinci v Gaze jsou hlavně potomci těch, kteří byli z dnešního Izraele odsunuti již v době první Nakby z let 1948–49, kteří přežili kolektivní zabíjení a ničení a kteří se teď hromadně vrací do svých domovů, tedy i na sever Gazy), nechali bez boje někam odsunout jen proto, že si to přeje Trump s Netanjahuem.

Aktuálně se Gaza nachází po první fázi příměří, jehož podmínky palestinský odboj dodržel a propouštěl dle dohody zajatce a rukojmí, zatímco Izrael ho soustavně porušoval, když v jeho průběhu nepřestával Palestince zabíjet a bránit v přísunu humanitární pomoci. To byl také důvod, proč se i vedení odboje rozhodlo příměří přerušit do doby, než bude izraelskou stranou dodržováno. Plánovaná druhá fáze příměří s požadavkem na odsun izraelské armády z Pásmu Gazy ještě nebyla dohodnuta, když Izrael za podpory nové americké vlády přišel s kategorickým požadavkem bezpodmínečného propuštění všech zajatců a rukojmích.

Ten scénář se opakuje pořád dokola: Izrael přijde s novými jednostrannými požadavky, dohodnutými leda tak s USA, které nerespektují předchozí dohody, a po odmítnutí palestinským odbojem je do světa vyhlášeno, že to Hamás porušil úmluvy, Hamás brání dohodě a Hamás nechce příměří. Aby nyní dosáhl svého, tedy propuštění zajatců a rukojmích bez závazku odsunu armády, vyhlásil Izrael, že první fáze příměří ještě neskončila a k vyvolání tlaku na odboj nařídil přerušení dodávek elektřiny do Gazy.

Jaká je situace na Západním břehu? I když se o této oblasti v médiích moc nemluví, poslední dobou sílí represe proti Palestincům i tam, před pár týdny na Západní břeh Izrael dokonce poslal tanky.

Odmítnutí vojenské služby v Izraeli znamená společenské vyloučení

Rozhovor s lidskoprávním aktivistou Zdeňkem Jehličkou, který dlouhodobě monitoruje válečné zločiny Izraele.

Ano, tanky poslal hlavně do Dženínu, tradičního města palestinského odboje na severu Západního břehu. Město s jeho velkým běženeckým táborem zničila izraelská armáda tak, že je podobné některým místům v Gaze. V Dženínu se nechvalně projevila i kvazi palestinská armáda, která je dnes jen bezpečnostním subdodavatelem Izraele a která se na represích podílela také. Jde o nešťastné důsledky rozdělení Palestinců pramenící už v tzv. mírovém procesu z Osla, který palestinskou reprezentaci zavázal ke spolupráci s izraelskou mocí, aniž by splnil očekávání na palestinské sebeurčení a rovnost.

Izrael ale zaútočil i na další běženecké tábory na Západním břehu soustředěné kolem větších palestinských měst, jako jsou Tulkarm, Nábľus, Rámalláh či Hebron. Ničil zde infrastrukturu, bořil domy a vyháněl jeho obyvatele. Na útěku je tak na 40 tisíc Palestinců, kterým izraelské okupační síly brání v návratu. Během izraelské genocidy v Gaze zabili na Západním břehu osadníci a vojáci okupační armády téměř devět set Palestinců, přičemž trojnásobně narostl i počet zabitých dětí.

To, co dnes na Západním břehu sledujeme, tedy prohlubující se kolonizaci palestinské půdy izraelskými osadníky, se zde děje už od okupace v roce 1967. S novou rasistickou izraelskou vládou, která je podobně jako ty předchozí pod silným vlivem osadnické lobby a někteří její ministři jsou sami aktivní osadníci (Becalel Smotrič) získala tato kolonizace jen více destruktivní podobu. Vláda cítí příležitost uskutečnit ve stínu izraelské genocidy v Gaze i nové etnické čištění Západního břehu.

Jak napovídá název našeho časopisu, největší váleční hrdinové jsou pro nás dezertéři. Máš informace o dezercích v řadách Israel Defense Forces (IDF)? Stoupá s rostoucím odporem vůči Netanjahuovi počet dezertérů a dezertérek? A jaké jsou represe proti vojákům a vojačkám IDF, kteří se odmítnou podílet na genocidní válce?

Izrael je společností značně militarizovanou, kde armáda hraje tradičně silnou roli a požívá všeobecné podpory a respektu jeho židovských obyvatel. Je to dáno historicky, kdy se osadnický kolonialismus prosazoval teroristickými činy židovských milicí. Ty se založením státu prováděly etnické čistky Palestinců a daly tak základ Izraeli coby židovského státu. A je to dáno i podobou izraelské armády, která je postavena na rezervistech, tedy na službě téměř všech omezením věku. Armáda je tak užce propojena s židovskými rodinami, a je proto těžké ji u židovských Izraelců znevěrohodnit, a to i v konfrontaci s jejími válečnými zločiny.

Natož se dožadovat potrestání jednotlivých jejích vojáků. Armáda tak není jen sociálním výtahem, ale celým sociálním kadlubem značně autonomním na izraelském státu, kde odmítnutí služby znamená jistý společenský cejch a vyloučení i u vrstevníků dotyčného. Zpravidla tak ti, kteří se chtějí vyhnout nástupu k armádě, maskují své politické důvody něčím jiným, méně ostrakizovatelným. Ti z odpíračů, kteří o svých motivech mluví veřejně, bývají odsouzeni na několik týdnů až měsíců k odnětí svobody, a to opakovaně za každé další odmítnutí povolávacího rozkazu až do případného oficiálního proštění služby. Počet těchto odpíračů zůstává dlouhodobě stejný, asi deset ročně. Jelikož je však celkový počet odpíračů daleko vyšší, podle dat iniciativy New profile to bylo např. v roce 2018 na 294 případů, znamená to, že nevěřejné odmítnutí služby převažuje.

Další skupinu odpíračů tvoří vojáci či rezervisté IDF, kteří odmítnou vykonat určitý rozkaz či pokračovat ve službě, což může mít své konkrétní důvody. Asi nejznámější je případ 130 izraelských rezervistů z října 2024, kteří odmítli dále pokračovat ve službě, pokud Netanjahuova vláda nezačne skutečně jednat o propuštění rukojmích. Rezervisté mohou být propuštěni ze služby a za odmítnutí nástupu k armádě či vykonání rozkazu i odsouzeni. Mapováním izraelských odpíračů se u nás více věnují v Židovském hlasu solidarity.

Zcela zvláštní skupinu „dezertérů“ tvoří ultraortodoxní věřící. Tito mají již od vzniku Státu Izrael ze zákona výjimku z vojenské služby. Rok po začátku války v Gaze se IDF rozhodla začít povolávat i muže z této komunity, což bylo podpořeno soudním rozhodnutím. Vzápětí se strhly masové demonstrace Charedim proti odvodům. Podle informace Charéid New York Times z 17.3. t.r. bylo armádou rozesláno 10 000 povolávacích rozkazů, k odvodu se dostavilo 338 branců. Výjimka pro ultraortodoxní věřící dlouhodobě vzbuzuje v Izraeli vášně, většina společnosti má za to, že by měli rukovat.

I když bychom byli všichni jistě rádi, kdyby izraelští vojáci ve velkém odmítli plnit genocidní rozkazy vůči Palestincům, jsme s radikalizací izraelské společnosti svědky trendu spíše opačného: ještě většího násilí na Palestincích a jejich dehumanizace ze strany vojáků. Na druhé straně, a to pod silným tlakem, pracují organizace, jako je např. Breaking the Silence, které veřejnosti prostředkují svědectví o hrůzách, kterých se izraelská armáda na palestinských civilistech dopouští. Tato cenná svědectví přitom pochází od samotných vojáků.

Sám se angažuješ v české odnoži International solidarity movement (ISM). Jak můžeme v Česku ISM podpořit? Setkáváte se s častými provokacemi ze strany proizraelských aktivistů, nebo se situace mění?

Nejlepší podporou je sdílení, sdílení akcí a kampaní, které pořádáme nebo na kterých se podílíme. Sdílení a účast. Mezinárodní hnutí solidarity (ISM) je poněkud specifickou iniciativou v tom, že vychází ze samotné zkušenosti s izraelskou okupací na místě. Její výstupy jsou spojené s přímou, i když nenásilnou akcí na okupovaných územích, kde zajišťuje i asistenci Palestincům a dokumentaci izraelských válečných zločinů. Abychom však u nás oslovili širší veřejnost, bylo naší ambicí založit i širší iniciativu, pod kterou by se sešly i další iniciativy a jednotlivci, kteří mají o politické řešení palestinské otázky u nás zájem. Tak vznikla již v roce 2011 iniciativa Ne naším jménem! – Za spravedlivý mír na Blízkém východě, která se silně angažuje i proti izraelské genocidě v Gaze.

Provokace sionistů jsou na úrovni verbálních útoků, udávání, lživých dehonestujících tvrzení na sítích i lživých reportáží v naší veřejnoprávních médiích. Naposledy jsme tak podávali trestní oznámení na Davida Borka, známého to manipulátora ČT, který ve své reportáži o zastřelení členky ISM Aysenur Eygi americko-tureckého původu v září minulého roku v jednom ze svých výstupů pro Českou televizi tvrdil, že akce ISM vedou k násilí. Podle Borka je tak pochopitelné, když vás izraelský voják zastřelí, protože už pouhá vaše přítomnost provokuje násilí. Borek je ale známý svou mizernou erudicí k Palestině/Izraeli, o kterých by ale o to častěji a raději vedl filozofické úvahy.

Setkal ses Ty osobně s pronásledováním za své lidskoprávní aktivity?

Setkal, ale jde více o podezření, než že bych zkoumal důkazy. Proto bych si to nechal zatím pro sebe.

Zatímco v případě okupace Ukrajiny přijaly okolní státy statisíce uprchlíků, v případě okupace Gazy jsou statisíce lidí drženy v místě bojů a bombardování. Existují iniciativy, které by zorganizovaly evakuaci alespoň žen a dětí z válečných zón?

Snahy tady jsou, naráží ale na opodstatněnou obavu, aby takto evakuované Palestince pustil Izrael zase zpátky do Gazy. Izraelští politici napříč spektrem vítají velkohubé pokusné balonky prezidenta Trumpa o Gaze bez Gazanů a Palestinci jsou tak ostražiti vůči každému novému náznaku Nakby, etnické čistky Palestinců. Pokud je mi známo, podpora je tak omezena na Gazany, kteří zůstávají v místě, kde bojují o přežití.

I u nás tak běží dost ověřených finančních sbírek na znovuoobnovení palestinských domovů v Gaze, jako je například sbírka organizovaná sdružením Svět bez válek a násilí.

V lednu se ISM připojila k iniciativám vyzývajícím k pozastavení Asociační dohody EU-Izrael. O jakou dohodu jde a jaké by byly důsledky jejího přijetí?

Toto je důležitá kampaň, která sleduje pozastavení Asociační dohody EU-Izrael, která byla v Bruselu podepsána už v roce 1995. V jejím rámci běží konkrétní programy s asociovanými zeměmi Evropské unie, jako byl například Horizont 2020, či současný Horizont Evropa. V případě Izraele, který má s EU i s jednotlivými zeměmi (kromě snad Irska) vskutku nadstandardní vztahy, se jedná spolupráci ve všech myslitelných oborech, přičemž v poslední době se zvyšuje spolupráce a výměna v bezpečnostní a vojenské oblasti. Stručně řečeno, Izrael do Evropy vyváží své špiónážní a zabezpečovací techniky k disciplinaci obyvatelstva a zbraně „prověřené v boji“, různě ozkoušené na Palestincích. Otevřený továrny na výrobu dronů s investicí izraelské zbrojařské firmy Elbit v Pardubicích je jedním z příkladů nadstandard

ní spolupráce i bez Asociační dohody. Problém s Asociační dohodou je primárně v tom, že za peníze daňových poplatníků zemí EU se rozvíjí obchod, výzkum a vývoj, do kterého jsou na izraelské straně zapojeny i armáda a instituce z nelegálních izraelských osad ze Západního břehu Jordánu či z Východního Jeruzaléma. Tyto osady už svou pouhou existencí představují válečný zločin. Pokud se ve veřejném prostoru usadily představy o „penězích z EU pro Hamás“, což je jen jedna velká lživá pověra, v případě Izraele tvoří dlouhodobý převis investiční bilance ve prospěch Izraele z velké části prostředky, které místem a způsobem svého užití porušují mezinárodní právo. Jelikož v osadnické společnosti, kterou Izrael představuje, nelze oddělit osady na okupované palestinské půdě od Izraele a jelikož je Asociační dohoda v bodě dva podmíněna dodržováním lidských práv, máme za to a jsme přesvědčení, že by měla být zrušena celá Asociační dohoda mezi EU a Izraelem. Pokud tedy má být EU konsistentní mezi svými rétorickými předsevzetími a praxí, kterou spoluvytváří.

Postavme se proti agresivnímu válečnickému paktu NATO!

Milan Krajčo

Od svého vzniku v roce 1949 bylo vždy NATO útočným agresivním vojenským nástrojem imperialismu USA a jeho spojenců. Pakt byl otevřeně namířen proti Sovětskému svazu a jeho spojencům ve střední a východní Evropě. Mezi nimi bylo také tehdejší Československo. Podle před časem odtajněných materiálů byly ze strany USA a NATO kupříkladu v 50. letech minulého století plánovány útoky jadernými zbraněmi na 69 cílů v Praze. Jen v okolí našeho hlavního města pak byly za cíle plánovaných jaderných útoků vybrány Beroun, Kladno, Kralupy nad Vltavou, Králův Dvůr, Neratovice, Psáry, Roztoky, Slaný nebo Štěchovice. Podle uvedených plánů měla být cílem útoku systematická destrukce měst včetně výslovného zaměření na civilní obyvatelstvo. To, že naštěstí tyto plány nakonec realizovány nebyly, na jejich děsivosti pranic neubírá.

I po skončení „studené války“, jejímž odpudivým reliktem se NATO stalo, neztratilo tento vojenský pakt nic na své agresivitě. NATO intervenovalo přímo, nebo podpořilo vojenskou intervenci v zemích Evropy, Blízkého a Středního východu, Afriky a Střední Asie. NATO a jeho členské státy zločinně bombardovaly Jugoslávii a jsou zodpovědné za destabilizaci, násilí a války v Afghánistánu, v Iráku, v Libyi, v Sýrii, na Ukrajině i v mnoha dalších zemích. V žádném z těchto případů nebyla výsledkem deklarovaná demokracie, svoboda nebo mír. Naopak. Důsledkem bylo utrpení civilistů, smrt a zkáza.

O tom, jaký je charakter NATO se mohli občané naší země přesvědčit, veškeré režimní propagandy navzdory, již několik dnů po vstupu České republiky do tohoto paktu.

Právě tehdy totiž došlo také k zahájení zločinné agrese NATO proti Jugoslávii. Naše země, tehdy čerstvý člen paktu, byl hanebně jejím spolupachatelem. 78 dní a nocí trvající bombardování přitom způsobilo smrt či zranění tisícům obyvatel tehdejší Jugoslávie. Připomeňme útok na most u Lužane kde při zásahu autobusu a sanitky byly zabity desítky civilistů, ostřelování konvojů s uprchlíky na silnici Djakovica – Prizren nebo útok na budovu srbské televize v Bělehradě. Teprve tříletá Milica Rakić, zavražděná kazetovou bombou v Batajnici na předměstí Bělehradu, byla jen jednou z mnoha desítek dětských obětí NATO v Jugoslávii. Nálety NATO bylo zničeno 25 tisíc obytných budov, poškozeno 470 km silnic a 595 km železnic, zničeno 38 mostů. Bylo poškozeno 14 letišť, téměř 40 nemocnic a zdravotních středisek, téměř 100 škol a školek, 176 kulturních památek. Taková je pravdivá bilance zločinů NATO v tehdejší Jugoslávii.

Ve své agresivní politice se však NATO neomezuje jen na Evropu, jak dokládá příklad Afghánistánu. Je třeba připomenout, že během více než 40 let vměšování a agrese USA a jejich spojenců z NATO i mimo něj v Afghánistánu, z nichž posledních 20 let bylo spojeno s vojenskou invází a následnou okupací, přišly o život stovky tisíc lidí a miliony dalších byly nuceny uprchnout ze svých domovů. I zde měla Česká republika ostudnou roli spolupachatele, když coby člen NATO vyslala do dalekého Afghánistánu své vojáky, aby prý „u Kábulu bojovali za Prahu.“ Dvacetiletá okupace Afghánistánu skončila pro USA a NATO ponižujícím debaklem, přestože stála podle oficiálních odhadů USA více než 2 biliony dolarů, tak jinak 300 milionů dolarů za každý jeden den po dvě celé dekády. Celkové ztráty USA a jejich spojenců se pak za toto období odhadují na více než sedm desítek tisíc padlých. Také cena za účast naší země na okupaci Afghánistánu dosáhla mnoha miliard korun a vojáků Armády České republiky při ní padlo za zájmy USA celkem 14.

Trvalá expanze paktu NATO do východní Evropy je bezpochyby jednou z příčin aktuálního konfliktu na Ukrajině. Kyjevský režim, který se dostal k moci po krvavém státním převratu na Majdanu, byl od počátku NATO vojensky mohutně podporován. I v současné fázi konfliktu na Ukrajině sehrává NATO a jeho členské státy klíčovou roli, a to nejen ve sverepé snaze tento střet dále eskalovat a všemožně bránit mírovému řešení. Podle poslední studie renomovaného Stockholmského mezinárodního ústavu pro výzkum míru dosáhly roční výdaje na zbrojení nového rekordu. Celosvětově stouply vojenské výdaje o 6,8 %, což je historické maximum a vyšplhaly se na jen těžko představitelných 2,44 biliony dolarů. Státy NATO se na nich podíleli 1,34 biliony dolarů, tedy více než polovinou. I mezi nimi pak nesporně vyniká vojenský rozpočet USA dosahující 916 miliard dolarů. Ale i u zemí západní a střední Evropy roční výdaje na zbrojení dosáhly nebývalých 407 miliard dolarů.

A Česká republika v tomto ohledu není žádnou výjimkou. Současná asociální vláda ODS, KDU-ČSL, TOP09 a STAN s patolízalskou poslušností všestranně plní příkazy přicházející z Washingtonu a Bruselu. To se týká právě i požadavku NATO na mohutné navyšování výdajů na zbrojení. Ty měly původně dosahovat minimálně 2 % HDP, nyní přichází z Washingtonu direktivy k jejímu dalšímu navyšování až na 5 % HDP. V době, kdy protilidová vláda Petra Fialy pod deklaratorním a falešným heslem úspor destruuje sociální a duchodový systém a škrtá peníze na zdravotnictví či školství, neváhá zároveň utrácet desítky a stovky miliard na zbraně.

Například výše letošního rozpočtu Ministerstva obrany tak dosáhla na dosud rekordních 154 miliard korun. Předmětem mnohamiliardového utrácení pak nejsou jen předražené a nepotřebné americké stíhačky F-35, ale i 62 francouzských houfnic Caesar, 246 švédských bojových vozidel pěchoty CV90 či případně 77 tanků Leopardů 2A8. Takové nehorázné rozhazování miliard ze státního rozpočtu zahraničním zbrojařským firmám musí skončit!

Důležitým nástrojem strategie nadvlády USA je rozsáhlá síť vojenských základen, námořních flotil a raketových systémů, které USA a jejich spojenci v NATO rozšířili po Evropě a celém světě. Zahraničních vojenských základen USA je více než tisíc a nachází se v mnoha desítkách zemí. U nás umístění takové základny lidé v minulosti jednoznačně odmítli, když se v naprosté většině postavili plánům na její zřízení v Brdech. Přesto je nebezpečí umístění vojsk USA v naší zemi opět realitou, stvrzenou navíc v i tzv. obrannou smlouvou mezi USA a Českou republikou. Přestože vládní představitelé soustavně tvrdí opak, jedná se zcela zřetelně o smlouvu týkající se pobytu vojsk USA na našem území. Podle této smlouvy budou moci vojenské jednotky USA přijíždět na území České republiky bez jakékoli kontroly z naší strany. Armáda USA si bude moci zřizovat na českých vojenských základnách a ve vojenských výcvikových

prostorech svá vlastní vojenská zařízení, která bude mít zcela pod svou kontrolou bez jakýchkoli pravomocí české strany. Česká republika se skrze tuto smlouvu vzdává výsadního práva na trestní stíhání příslušníků ozbrojených sil USA za trestné činy jimi u nás spáchané. Podle této smlouvy budou ozbrojené síly USA a jejich dodavatelé navíc u nás oproštěni od placení daní a dalších poplatků daní. Vazalskou vojenskou smlouvou s USA je proto nutné co nejrozhodněji odmítnout a spolu s ní i všechny snahy o přítomnost vojsk USA v naší republice! Pakt NATO opakovaně prokázal, že je hlavní hrozbou pro mír nejen v Evropě, kde se Evropská unie dokonce deklaruje jako jeho evropský pilíř, ale i ve světě. Představuje proto také největší bezpečnostní riziko i pro Českou republiku, která se i skrze NATO aktivně účastní jeho válek, agrese a okupací v rozporu s Chartou OSN a všeobecně uznávanými normami mezinárodního práva. S tím je třeba skončit! Oprávněnost požadavku na vystoupení naší země z paktu NATO se ukazuje každý den. Odmítnutí účasti Armády České republiky na agresích, okupacích a intervencích NATO, jakékoliv přítomnosti cizích vojsk na našem území i soustavného tlaku na další navyšování rozpočtů na zbrojení je mimořádně aktuálním úkolem. Válečnou mašinérii NATO je nutné jednoznačně odmítnout!

Agresori a oběti ve válečné situaci

Lukáš Borl

Kdo je při vypuknutí války obětí a kdo agresorem? Stoupenci nacionalismu – těch levicových – mají vždy jednoduchou, ale špatnou odpověď. Ve válce je podle nich vždy jeden národ či lid, kdo je agresorem a druhý národ či lid, který je obětí. Tato odpověď však neodpovídá realitě, protože samotný pojem národa nebo lidu je mylný ideologický konstrukt.

To, co se nazývá národem či lidem nikdy není homogenní skupina, ale vždy zahrnuje umělou alianci všech společenských tříd s jejich protikladnými zájmy. Je zavádějící prohlašovat, že např. ukrajinský lid je obětí ve válce, protože ve skutečnosti obětí je jen část onoho „lidu“, zatímco jiná část je agresorem, který se střetává s konkurenčním agresorem. Významnou část tzv. „ukrajinského lidu“ tvoří ukrajinská buržoazie, místní politik, byrokraté, policisté, pohraniční stráž, soudci, správci věznic. Ti všichni vykořisťují nebo utlačují tu část „ukrajinského lidu“, kterou nazýváme proletariátem. Měřitko podle kterého je celý „ukrajinský lid“ bránící se obětí, je v tomto ohledu nejen nepřesné, ale doslova demagogické. Anarchistická perspektiva nepodporuje žádný lid ani národ, toto mezitřídní spojení vykořisťovaných a jejich vykořisťovatelů. To, co nás skutečně zajímá, je (globální!) proletariát. A když se podíváme pozorně, uvidíme, že trpím během války jak na Ukrajině, tak v Rusku, i když jeho části jsou nakloněny utlačovatelské politice „svých“ vlád.

Pravdou, kterou nacionalisté ignorují, je, že příčiny utrpení proletariátu vycházejí především z pozadí vládnoucích tříd obou zemí a ostatních států spojených do válek. Pokud se zaměříme na část dělnické třídy žijící na území Ukrajiny, můžeme obrazně říci, že se nacházíme v pozici mezi kladivem (ruským státem a jeho vládnoucí třídou) a kováččinou (ukrajinský stát a jeho vládnoucí třídou). Konkrétně se to hodí například tím, že když na ukrajinská města dopadají Putinovy bomby, Zelenského režim uzavřením hranic pro muže a nucenou mobilizací nutí tyto lidi zůstat pod vražednou palbou. Kladivo zasadí svůj úder a kováččina znasobí jeho ničivé účinky. Stručně řečeno, agrese přichází nejen od ruského režimu, ale také od jeho ukrajinského protějšku.

Levicoví nacionalisté tvrdí, že po „uzavření formálního míru“ a/nebo nastolení okupačního režimu na Ukrajině bude pokračovat v utrpení civilního obyvatelstva. Anarchisté s tím souhlasí. Zároveň však tvrdí, že pokud by si monopol na správu území udržel ukrajinský stát, utrpení civilního obyvatelstva by rovněž pokračovalo. Válečná situace již způsobila, že ukrajinský režim stále více metody podobné těm, které jsme dlouhodobě kritizovali u Putanova režimu (kriminalizace opozice, nucená mobilizace, válečná propaganda, tvrdá opatření proti dezerci, vykořisťování dělníků...). Pokračování na str. 15

**PODPOŘ TISK
DEZERTÉRA
PŘÍSPĚJ QR
PLATBOU 500 Kč**

POŠLI SOLID SELFIE VZKAZ VOJENSKÉ ODPIRAČCE ELLE KEIDAR DO VĚZENÍ

Dne 19. března 2025 vojenská odpiračka (refuser) Ella Keidar Greenbergová dorazila k odvodní komisi IDF (izraelská armáda), kde vojenským pánům sdělila, že odmítá narukovat do armády a účastnit se vojenských operací a okupace. Stala se vězenkyní svědomí, protože nechce vraždit své palestinské bratry a sestry, a požaduje mír mezi oběma národy.

Pojď ji podpořit s námi, udělej solidární selfie vzkaz pro Ellu, který bude zveřejněn a také jí poslán do vojenského vězení, abychom ji v jejím boji psychicky podpořili. Na takový vzkaz ti stačí minuta tvého času, čtvrtka a fixy (tužka). Napiš ho v angličtině (neumíš-li využij google překladač) a na papír napiš svůj vzkaz, udělej selfie fotku a pošli nám ji. Pokud nevíš, co napsat, nestyďte se napsat o radu. Ale napsat a nakreslit můžeš cokoliv, kreativité se meze nekladou.

Kdo se necítí kreslit, může si na webu Dezertéra stáhnout a vytisknout PDF vzkazy (<https://dezterter.noblogs.org/ke-stazeni/>) Samozřejmě můžete svůj vzkaz udělat i elektronicky třeba na svém mobilu se svoji fotkou.

K fotografii můžeš, ale nemusíš, připojit i svůj dopis v angličtině, případně češtině či slovenštině (přeložíme), který ji zkrátí a zpříjemní čekání na svobodu ve vojenském vězení.

Ukažme Elle, ale i ostatním lidem v Izraeli, že nejsou sami a dodejme jim svoji solidaritou a zájmem odvahu, aby se vzepřeli vládě a válce. Každý z nás může přispět svým kouskem k zastavení války. Možná jsme neškodným zrnkem písku v poušti, ale když se spojíme, pak se staneme písečnou bouří, která zničí válečnou mašinérii! Své solidární selfie vzkazy a dopisy posílejte na email: dezterter@riseup.net nebo zprávou na našich sociálních sítích.

Na straně 16 si přečti rozhovory s Ellou. Děkujeme všem za součinnost a projevenou solidaritu: antimilitaristický zpravodaj „Dezertér“.

POŠLI SOLID SELFIE VZKAZ
napiš vzkaz na papír, vyfoť se s ním a pošli na: dezterter@riseup.net

PODPOŘ VĚZNĚNOU ELLU KEIDAR
izraelskou vojenskou odpiračku
v jejím boji proti válce a vraždění Palestinců

Militarismus - nádor vzdělávání. Jak jsem jako odpůrce terorismu „přežívala“ školní docházku.

Nicol J.

Školství, obzvláště ve své veřejné neplacené podobě, vzniklo primárně proto, aby vzdělávalo budoucí generace. Tento účel už ale dávno neplní a ze základních, středních i vysokých škol se staly zaprodané politické ústavy, které pouze vychovávají ideologicky vhodné jedince poslušné nejen státu, buržoazním oligarchům a korporátům, ale co hůř – masovým vrahům.

Mnoho lidí upozorňuje, že v dnešní době probíhá jakási ideologická degradace vzdělávání. Samozřejmě i v minulých časech byly školy skrz nasrky prožrání etatismem a militarismem, nicméně lidské myšlení se stále vyvíjí a mnohým už dochází, že je třeba přestat opakovat historické chyby a ukončit utrpení. Vzdělání a uvědomělá generace je však nepřitelem kapitalistického systému, který si vyžaduje poslušné dělníky, co půjdou na povel vraždit své bratry a začne-li ve společnosti smrdět vzpoura, zatáhnou vždy loutkovodiči za nitky, aby se vražedná kola znovu roztočila. Tento postup můžeme pozorovat již od počátku 20. století, kdy se dělnické hnutí bouřilo proti vojenské totalitě a mnozí intelektuálové nejen z anarchistických řad byli zatýkáni, trestáni a veřejně demonizováni, protože například psali články a vydávali časopisy, díky nimž burcovali mládež k odporu vůči povinné vojenské službě.

No a heleme se, po více než sto letech jsme tu my, co pokračujeme v tradici, protože se vlastně vůbec nic nezměnilo. Jen máme moderní technologie a díky tomu systém získal sofistikovanější metody vyplachování mozků svých otroků. To by si měli uvědomit primárně rodiče, kteří kvůli uspokojování buržoazie v korporátech kašlou na svoje děti a vnímají školy jako jakási odkladiště „uřvaných děcek, co jim brání v kariérním posunu.“ Takoví rodiče, co si myslí, že smysl života je povýšení z pozice „otrok“ do pozice „otrok manažer“ nemají ani páru, co se ve školských zařízeních děje anebo s tím i dokonce souhlasí. Naštěstí ale ne všichni rodiče jsou takoví.

Příběh antimilitaristky v „pro-ukrajinské církevní“ škole

Před nedávnem ke mně doputoval facebookový příspěvek členky strany Levice upozorňující na akci Armády ČR na základní škole, o níž rodiče takřka nebyli informováni. V ten moment se mi vybavilo několik vlastních zkušeností, zejména ze střední školy, která pro mě asi bude doživotním traumatem. Když jsem byla ve třetím ročníku, začala ruská invaze na Ukrajinu. Tato soukromá škola, která byla doslova posedlá svým marketingem a téměř

všichni učitelé byli členy jakési církve, což jsem se dozvěděla až po maturitě, okamžitě vyhlásila „benefiční akci“ s názvem „Žluto-modrý den.“ Jelikož jsem asi rok předtím chodila s klukem, který byl vášnivým neofašistou a stoupencem ukrajinských Banderovců, dost dobře jsem věděla, co se děje v Donbasu a odmítla se takové akce zúčastnit. Tedy dle pokynů učitelů přijít oblečená ve žluto-modrém oděvu a prodávat mladším spolužákům buchty v bufetu, přičemž vybrané peníze měly jít na podporu Ukrajiny. Problém byl v tom, že nikdo nechtěl poskytnout konkrétní informace a peníze samozřejmě nešly nikam jinam, než do parazitické církve a z ní nejspíše na raději nede-finovanou „pomoc“ ukrajinské armádě.

Zajímavé ale bylo, že když jsem byla pár let předtím vášnivým militaristou a pohybovala se v neonacistických kruzích, nikdo nehnul ani brvou. Jenže jakmile jsem vypěla do jistého uvědomění a začala proti neonacismu (díky tomu, že jsem věděla, jaké je to svinstvo) vystupovat, ať už na sociálních sítích nebo svou účastí na demonstracích, či odmítáním školního narativu, začalo se to se mnou vést. Od ponižování před třídou, přes problémy s uvolněním kvůli zkouškám v autoškolě či lékařů až po situaci, kdy mě málem zabili.

Jednoho květnového dne jsme jeli na jakýsi školní výlet, jehož hlavním účelem bylo samozřejmě dovést paní ředitelce fotky na Instagram a já už byla ze situace ve škole i v mém životě psychicky na dně, že jsem si vlastně přála to všechno ukončit, což se mi málem vyplnilo. Když jsem se po ani nevím jak dlouhé době probírala v sanitce z kómatu, bylo mi s úsměvem učitelkou sděleno, že mi pod jejím dohledem na trolejbusové zastávce nějaká cizí žena prohledala tašku a podala lék, kterým jsem se předtím předávkovala. Záchranáři to očividně neřekla, protože v ten moment se zděsil stejně jako já, ale paní učitelka byla v klidu a rozloučila se se mnou slovy, že už musí jít, protože je třeba pokračovat ve výletu a ať jí pak dám vědět, jestli jsem v pořádku.

Ten den mi napsala jedna jediná osoba ze třídy, jinak jsem měla víceméně pocit, že jsou spolužáci vyloženě zklamaní, že jsem naživu. Učitelka managementu mi poté, co jsem jí sdělila, že na další výlet nepojedu, řekla: „Hm, škoda, já se těšila, že bude sranda jako minule.“ A pak mi napařila 6 neomluvených hodin a vyhrožovala, že budu opakovat ročník. Toť život, když jste „ideologicky nevhodný“ žák.

Izrael, náš pán

Vlastně se ani nedivím, že se chovali, tak jak se chovali, jelikož je moje existence musela štvát opravdu hodně. Pořád jsem se totiž na něco ptala, s něčím nesouhlasila, ale co jsem měla dělat, když výuka vypadala, tak jak vypadala? Třeba dějepis a čeština, to byl snad nábor do Hitlerjugend. Když jsme probírali S. K. Neumanna, přišel češtinář, sedl si ke mně na lavici a řekl: „Jestli někdo bude čist tuhle komunistickou a satanistickou literaturu,“ podíval se na mě, „tak může zapomenout na maturitu.“ Hned ten den jsem vyrazila do knihovny.

Zrovna tohle byl člověk, co nám před volbami vysvětloval, která strana je ta „správná“ a koho volí „ti hloupí“ s řádným pohledem na mou maličkost. Peklo přišlo v momentě, kdy se probíral vznik války na Blízkém východě. To jsme na jedinou z dvacátého století přeskočili do starověku a učili jsme se tři hodiny jen o vyhnání Židů do diaspory. Pak hop – čtyřicátá léta a látka posledních tří lekcí měla sloužit jako obhajoba sionismu. Jasně, tak v tom případě má Česká republika právo zabrat Kaliningrad a Istanbul se ihned musí přejmenovat zpět na Konstantinopol, protože „kdysi něco nějak bylo.“ A taky proto, že bílí heterosexuální křesťané mají prostě patent na pravdu.

Jak jsem utekla z přednášky na vysoké škole

Po maturitě jsem psychicky vyhořela a ani si pořádně nepamatuju, co jsem dělala celé ty čtyři měsíce prázdnin. Život mi doslova zachránila vysoká škola. Tam jsem totiž poznala, co to doopravdy znamená se vzdělávat a být někde vítaná. Bohužel i na ní mě potkal traumatický zážitek v podobě sedmihodinové přednášky z psychologie, na niž namísto (mnou očekávaného) doktora psychologie na úrovni přišel voják z povolání, který mluvil jako dlaždič a shodou okolností také patřil mezi církevní hodnostáře. Nutno poznamenat, že to byl externista a na některých fakultách naší univerzity měl zakázaný vstup.

Rádoby borec v maskáčích měl vůči mně a dvěma ukrajinským studentkám sexistické, homofobní a xenofobní poznámky, dozvěděli jsme se, že rozmazaná červená fixa mu připomíná krev rozmatlanou na tanku a poté na nás začal mířit asi dvacetimetrovým nožem.

Taky cosi mlel o sebepoškození, což vyloženě vyvolávalo tyto potřeby a poslední kapkou bylo, když se podíval na jednoho tmavšího studenta a řekl: „Ty vypadáš jako Palestinec. Seš Palestinec?“ Student zavřel hlavou a pedagog jen: „To máš štěstí. Těmhle k****m v mé branži uřezáváme hlavu.“ Ihned jak vyhlásil přestávku jsem z přednášky odešla a šla zvracet, protože to tehdy na mě prostě bylo moc. Na přednášku jsem samozřejmě napsala negativní hodnocení ve školním systému, ale zřejmě si ho nikdo moc k srdci nebral, jelikož letos tam ten člověk přednášel znova.

Masoví vrazi jsou prostě „cool“

Možná to zní jako sci-fi, ale to, co jsem popsala výše, se v mém životě opravdu stalo. Nechtě to tedy slouží jako odstrašující případ. Žijeme totiž v bezpáteří konzumní kapitalistické společnosti, kde jsou nájemní masoví vrazi (jiným slovem armáda) opěvováni a dělníci nuceni se do této mašinerie zapojit, ať už v některých státech přímo - v rámci otrokářské povinné vojenské služby - a nebo nepřímo financováním vyvražďování jiných národů z daní. A ti dělníci nad tím dost často ani nepřemýšlí, protože jim v mládí rádoby vzdělávací instituce vymyly mozek s tím, že voják = hrdina.

Není to zdaleka jen ve školách. Zkusíte se například zamyslet, jaké fantasmagorie nám podsouvá slavný Hollywood. Neznám snad jediný americký film, kde by nevystupoval příslušník ozbrojených sil, námořnictva nebo FBI či CIA, který je vykreslován jako spasil lidstva, dost často se superschopnostmi. A jeho nepřáteli jsou obvykle „zlí muslimští teroristé“ nebo Rusové, Vietnamci a tak dále. Seznam národů a etnik, jež toxičtí američtí patrioti považují za méněcenné, je extrémně dlouhý.

Co tedy říci na závěr? Školy jsou prolezlé militarismem a odmalička je do lidí vtlačováno, že vražda a terorismus jsou špatné, pokud je ale páchá někdo v uniformě s „naší“ nebo spojeneckou vlajkou, je to hrdinský čin. Vražda je prostě vražda. A je třeba se proti zločinům vůči lidskosti postavit. Možná zažijete podobné utrpení, ale věřte, že nikdy nebudete sami. Díky studentské soudržnosti může být třeba kolektiv Proti dehumanizaci, jenž vydal otevřený dopis adresovaný vedení Masarykovy univerzity v Brně, kde vyjádřil svůj nesouhlas s postojem instituce a podporou genocidy v Gaze. Tento dopis získal mnoho signatářů i z řad veřejnosti, včetně mě.

Historie sama říká, že plamen revoluce dost často zažehl a poté se šířil z řad studentstva. Čím více se militaristický nádor rozrůstá, tím větší je šance, že bude zničen vlastními zbraněmi.

NE 20 bilionů Kč na militarizaci Evropy

K výraznému navýšení zbrojení v Evropě vyzvala von der Leyenová už na březnovém víkendovém summitu v Londýně. Šéfka Evropské komise Ursula von der Leyenová představila pětibodový plán na „přezbrojení Evropy“. Podle ní by takto bylo možné na militarismus získat okolo 800 miliard eur (20 bilionů Kč). Součástí plánu je návrh na rozvolnění rozpočtových pravidel EU s cílem umožnit členským zemím zvýšit investice do obrany bez postihu za nadměrný schodek rozpočtu. Tedy, aby se členské země klidně zadlužovaly, když se bude jednat o nákup dalších zbraní!

První bod jejího plánu nabádá evropské země k navýšení státního financování vojenského sektoru. Pokud členské státy zvýší výdaje na zbrojení o 1,5 procenta HDP, mohlo by to na válečné přípravy přinést zhruba 650 miliard eur během čtyř let. Druhý bod počítá s vytvořením unijního mechanismu poskytujícího členským státům půjčky až ve výši 150 miliard eur na nákupy zbraní. Třetí bod počítá s využitím prostředků v rámci rozpočtu samotné Evropské unie, zatímco čtvrtý a pátý bod počítá s využitím soukromého kapitálu prostřednictvím Evropské investiční banky či unijní iniciativy Společnosti a investiční unie. Šéfka Evropské komise Ursula von der Leyenová v Londýně prohlásila: „Evropa naléhavě potřebuje zbrojit a členské státy musí mít fiskální prostor k nárůstu výdajů na obranu.“ A dodala, že EU musí pracovat na „přeměně Ukrajiny v ocelového dikobraza, který bude pro potenciální vetelce nestravitelný“. Nyní se ukázalo, že EU chce prodlužovat válku na Ukrajině až do roku 2030, aby se stihla řádně přezbrojit. Na životech Ukrajinců vládnoucím EU nezáleží, sledují vlastní sobecké zájmy. To jsou jejich „demokratické“ v praxi. Všem je jasné, na úkor koho budou chtít špičky EU a naši vlastní vládní představitelé vzít finanční prostředky na nesmyslné zbrojení! Budeme čelit dalšímu našemu ozebračování, osekávání výdajů na školství, zdravotnictví a v sociální oblasti. Antimilitaristé říkají „NE!“ V ohledu těchto prohlášení se ukazuje, jak důležité je pracovat na širokém antimilitaristickém a mírovém hnutí zdola, které se bude schopno v ulicích postavit zbrojním závodům a prosazovat hájení našich zájmů jako pracující většiny.

Itamar Greenberg je osmnáctiletý izraelský odpůrce vojenské služby, který byl opakovaně uvězněn a pětikrát po sobě si odpykal trest ve vojenské věznici Neve Tzedek ve středním Izraeli za to, že odmítl narukovat do izraelské armády poté, co byl povolán k povinné vojenské službě.

Ahoj, jsem Itamar Greenberg, 18letý aktivista za smíření, rovnost a spravedlnost. Před dvěma týdny jsem byl propuštěn z izraelského vojenského vězení poté, co jsem si odseděl 197 dní za odmítnutí narukovat do izraelské armády. Narodil jsem se v (ultraortodoxní židovské) rodině charedim v Bnei Brak. Komunita charedim v Izraeli, která tvoří 14 % obyvatelstva, je izolovanou komunitou. V mém prostředí se o vojenské službě nikdy ani neuvažovalo - výhradně z náboženských důvodů.

Ve dvanácti letech jsem si uvědomil, že jedinou možností, jak se jako dítě z rodiny charedim mohu zařadit do většinové izraelské společnosti, je vstup do armády. Cesta od tohoto zjištění až po mé nedávné propuštění z vězení byla plná hlubokých úvah a vnitřních konfliktů - mezi nacionalistickou propagandou a racionálním, etickým myšlením. Začal jsem si klást otázky - nejen o náboženskou víru, v níž jsem byl vychován, ale i o lidstvu a jeho souvislostech. Pro většinu Izraelců je vojenská služba nejen zákonnou povinností, ale téměř nutností - znakem hrdosti a prestiže. Když jsem se však dozvěděl více o roli izraelské armády při kontrole a potlačování milionů Palestinců, pochopil jsem, že narukování není jen vstupní branou do izraelské společnosti - je to aktivní účast na systému násilí, nadvlády a útlaču. Uvědomil jsem si, že kdybych narukoval, stal bych se součástí problému. Pochopil jsem, že pro mě je to volba: většinová izraelská společnost, nebo morálka. Vybral jsem si morálku. Toto rozhodnutí nebylo výsledkem jednoho dramatického okamžiku, ale spíše vyvrcholením dlouhého procesu učení a morálního zúčtování. Čím více jsem se učil, tím více jsem věděl, že nemohu nosit uniformu, která symbolizuje zabíjení a útlak. To vše se týká odmítání (vojenské služby) v souvislosti s okupací.

Ale v mém případě se odmítnutí služby objevilo také v kontextu genocidy: Odmítl jsem, protože jsem se nechtěl podílet na páchání genocidy. Jsem takzvaný genocida refusenik [termín používaný v Izraeli pro odporáče vojenské služby z důvodu svědomí]. V Izraeli je odmítnutí služby z politických a morálních důvodů spojeno s vysokou osobní cenou. Ze společenského hlediska může znamenat ostrakizaci a zostuzení. Z právního hlediska, protože odvod do armády je povinný - s určitými výjimkami jako jsou palestiniští občané Izraele, nebo ze stanovených důvodů - je odmítnutí narukovat z důvodu svědomí trestáno vězením.

Opakovaně jsem byl izraelským armádním plukovníkem odsouzen k vojenskému vězení. Celkem jsem si odseděl 197 dní, rozdělených do pěti samostatných trestů. Až do posledních hodin svého zadržení jsem netušil, kolik měsíců vězení mě ještě čeká.

„Nemohl bych nosit uniformu, která symbolizuje zabíjení a útlak.“

Itamar Greenberg
izraelský aktivista, který odmítá sloužit v izraelské armádě

Podmínky ve vojenském vězení jsou tvrdé. Byly dny, kdy jsem byl kvůli výhrůžkám ostatních vězňů umístěn v izolaci. Každý den jsem byl nucen stát v pozoru přibližně čtyři hodiny. Přesto jsem četl, přemýšlel a psal. A díky tomu jsem měl jasnou mysl. S hlubokým pocitem klidu jsem věděl, že dělám správnou věc odejít na svobodu - stačilo souhlasit s tím, že budu sloužit. Ale jak bych mohl, když venku probíhala kampaň etnických čistek a ničení? Děti žijí v neustálém strachu o svůj život, v existenční hrůze - ne proto, že by něco udělaly, ale prostě proto, že se narodily jako Palestinci.

Rozhodl jsem se vstoupit do vězeňské cely jako akt solidarity s těmito dětmi a neměl jsem v úmyslu žádat o své propuštění dříve než ony (budou svobodné). Nebo jsem možná vstoupil do cely proto, abych je nezabil. Každou chvíli jsem věděl, že mohu. Každopádně, mé uvěznění trvalo tak dlouho, protože jsem odmítl o cokoli požádat (o výjimku), například o zproštění ze zdravotních nebo psychologických důvodů. Neměl jsem pocit, že bych je (IDF) mohl požádat o cokoli jiného než o zastavení masakru v Gaze. Nakonec to [izraelská armáda] vzdala. Uvědomili si, že nebudu lhát o svém duševním stavu ani předkládat jiné žádosti o propuštění. Odmítnutí s sebou neslo i praktické důsledky. V Izraeli není armáda jen vojenskou institucí - je to brána do společnosti. S těmi, kdo neslouží, se automaticky zachází jako s občany druhé kategorie. Dveře se zavírají, možnosti se zmenšují a vzkaz je jasný: pokud nejste součástí systému, nemáte zde skutečné místo. Moje odmítnutí nebylo jen osobní volbou - bylo to politické prohlášení a izraelská společnost na to reagovala. Na jedné straně mi vyjádřili podporu aktivisté a příslušníci radikální levice. Na druhé straně mě naprostá většina izraelské veřejnosti považuje za zrádce. Byl jsem označen za antisemitu a sympatizanta teroristů.

Ani v mém blízkém okolí to nebylo vždycky snadné. Několik mých přátel se obtížně smiřovalo s mým postojem a přerušilo se mnou styky. Své odmítnutí však nevnímám jen jako osobní boj. Je to součást širšího boje - proti militarismu, proti útlaču, proti realitě, kde je násilí standardní reakcí. A násilí by mělo nejen přestat být standardem, ale mělo by být zcela vyloučeno ze hry. Obecně lze říci, že rozdíl mezi humanisty a fašisty spočívá - nepřekvapivě - ve víře v humanismus.

Ale jak víme, i ti, kdo věří ve fašismus, mají v sobě zárodek dobra. Jejich víra ve fašismus nám samozřejmě nedává právo upírat jim základní lidská práva - protože se sami nechceme stát fašisty. Naše právo bojovat za spravedlnost vychází z našeho závazku jednat spravedlivě. Skutečnost mezi řekou a mořem jen posiluje, jak zásadní tento boj je. Spravedlivou společnost nemůžeme budovat na hlavních zbraních. Masové zabíjení a apartheid nejsou a nikdy nemohou být cestou k „bezpečnosti“ - jsou to zločiny proti lidskosti.

Ve chvíli, kdy píšete tato slova, Izrael opět „otevřel brány pekla“ a 18. března zahájil masivní nálety na celé území Gazy, při nichž zabíjel děti a celé rodiny ve spánku. Po celém světě se bude mluvit o genocidě, kterou Izrael páchá. I nadále budou vycházet zprávy, články a vyšetřování. Mezinárodní společenství se nemůže spokojit s „vyjádřením znepokojení“. Vývoz zbraní do Izraele musí být zastaven. Izraelští představitelé odpovědní za mezinárodní zločiny musí být stíháni. A genocida a apartheid musí být okamžitě ukončeny. V tomto bodě článku by měla zaznít slova naděje. Ale na snění nemáme čas.

Nyní je čas klást odpor.

Ukrajina se tedy vzdá svého nerostného bohatství ve prospěch Amerikánců jen proto, aby jí tito dovolili dále zbraněma osvobozovat Rusy z podrúčí Ruska, kteří o to nejspíš ani nestojí, protože odboj proti okupantovi toho vybájeného „politického národa“ nevidět, a nestojí o to ani Ukrajinci, kteří je mají osvobozovat, ale hlasují raději nohama proti válce, ve výzkumech by jí už dávno ukončili, a tak je třeba je na ta jatka nahánět silou o to zarputilejší.

To, že Putin napadl Ukrajinu je pravda, stejně tak, že nelze nabývat území silou, ale tímto veškeré srovnávání Palestiny s Ukrajinou končí, k žalu těch, kteří se zaklínají Palestinou, aby s ní mlátili o hlavu ty, kteří projevují nedostatečné nadšení pro opotřebovací zákopovou válku na Ukrajině, tak dlouhé, jako zbytečné.

Nevím nic o tom, že by se uvažovalo o vyzbrojování Hamásu, který by takto zaručeně porazil jaderný Izrael, ale mám věřit tomu, že naše zbraně porazí jaderného okupanta ruského, ačkoliv situace na frontě ukazuje pravý opak, ale o to přece nejde, když se „postupuje, byť opačným směrem“, jde jen o taktický ústup a jen to ještě chvíli vydržet, jen ještě chvíli do další naplánované protiofenzivy, nahnat tam další zoufalce proti jejich vůli, navrší další hromadu mrtvol, dopravit tam nějakou tu muniční iniciativu, postavit tam fabriky na zbraně, když máme v Evropě ty zbytečné regulace, a ruský Krym bude zase ukrajinský. Sláva Ukrajině, Ukrajině sláva!

A čáry na mapách odolaly vůli lidu, která se nedá určit, protože se přece bojuje a bojovat se musí, hoši zlatí, na Bělehrad! A ruský kůň už se nenapije z Vltavy a Putin už tu nehodí tu atomovku, jak plánoval. Takže zákopová a opotřebovací válka! Jako za první světové. Jako za ní, kdy bylo v tom válečném kokrhání pro Rusko hrozbou zmilitarizované imperiální Německo a pro Německo imperiální zmilitarizované Rusko.

Kdo koho napadl dřív a jaké k tomu měl důvody se už učí jen v dějepise, Remargueovi navzdory. Než přišel Zimmerwald, a Luxemburgová než přišla a Liebknecht též, a byli zabiti a pohozeni v kanále, bo bojovat se musí. Takže Rus na Ukrajině a Ukrajinec na Rusu, ruský Ukrajinec proti ukrajinskému Rusovi, a emoce, ty projevít můžeme toliko z povzdálí, to liberály chválí, ale netečně pěkně, ukrajinské životy nás nebolí, a ty ruské vítáme. Papež nepapež, stejně je to starý popleta a nerozumí tomu, jaké rozumy máme my tady v Praze.

Nevím, že by na okupovaném Donbase a Krymu bourali místním domy jako v Palestině, nepřiznávali jim občanství okupanta, jako v Palestině, prováděli na nich Nakbu jako v Palestině a páchali na nich genocidu jako v Palestině. Zato vím, že se Rusové vrací po ukrajinské evakuaci zpět na Donbas, protože do svých domovů a do většího bezpečí a jistoty. Víím o tom, jakých zvěrstev se dopustil na Ukrajině a na Ukrajincích Putin a ruská armáda, které nejsou omluvitelné předchozími útoky na ukrajinské Rusy, a nelze je ani jinak omluvit. Odvlečení ukrajinských dětí je neomluvitelné a je to zločin a svinstvo.

Ukrajina a Palestina

Zdeněk Jehlička

Postihy Ukrajinců jsou stejně tak špatné, jako byl špatně národnostní útlak ukrajinských Rusů s tím, že jde přece jen o Ukrajince mluvící rusky. Putin ať si cestuje jedním autobusem s Netanjahuem do Haagu. A ačkoliv vši svou silou podporují autentický palestinský odboj proti izraelským zvěrstvům, které my tady žehlíme a diplomaticky kryjeme, nevidím v naší diplomatické a zbrojní podpoře opotřebovací války, která nikam nevede, je uměle udržovaná západními zbrojaři a západními zeměmi coby proxy válka proti Rusku perspektivu jinou, než jen zbytečnou smrt a bolest.

Nehodlám falšnými přirovnáními násobit odkazy tu na ty, tu na ony, kteří podporují válku jen proto, že se bojí, jedni, že budou smeteni do moře, druzí, že budou smeteni Putinem, tyhle srovnávky k ničemu nevedou a nemají za úkol řešit víc, než si jen zamotat jazyk a vyvinut svého chráněnce z páchání něčeho, co bychom jinak museli zavrhnout. Víím o tom, že ukrajinské vedení nepodporuje toliko okupované Palestince, ale Izrael, víím o tom, že Izrael vyzbrojoval Azov, ještě když byl tento na seznamu neonacistických milicí a před kterýmžto vyzbrojováním varovala i Amnesty International, víím o tom, že kdejaký profil s ukrajinskou vlajkou by rád decimoval Palestince a víím o tom, že na včerejší demonstraci za Ukrajinu dostala od těch solidarizujících se demonstrantů palestinská vlajka přes papulu.

Ano, to víím, ale není to hlavní argument, proč tyto věci nesrovnávat už jen kvůli těm třeba i málo Ukrajincům, kteří solidarizují s Palestinou. Tedy, že to může být a je i jinak. Bylo uděláno hodně chyb, staly se a už se nedají odčinit, nevidím však nic silného na tom si je nepřiznat a neustále se uzlitz v tom, co má dělat ten druhý, na kterého nedosáhneme. Butler, slovo, co má konejšit. Vidím, jak militarizace umlčuje mysl, z váhavce má být slaboch, a hle, z pochybujičho pátá kolona, z příměří je kapitulace, z války je mír. Tak snadno a tak rychle. „Můj neklid má však svůj původ v tom, že vidím stále tytéž staré, známé, truchlivé postavy, jak už jsou zase pohotově připraveny se stejně rozhořelými zraky a prsním pathosem, se kterým stačily tolik dobrých věcí pokazit, hlásat nové pojetí a tvářit se, že stačí novým požadavkům. Nestáčí. Nemají nato vybavení, nemají na to orgány, mají všerejšk příliš pod kůží...“ Tak jako včera s patosem hájili invazi do Iráku a přejmenovávali nám na talíři francouzské hranolky, tak dnes budou hájit nikam nevedoucí a vysilující válku a přejmenovávat dětem ruskou zmrzlinu.

Není to ten, který pochybuje, ten který nevěří na kvéry a na kanóny, který by byl zaslepený, spíš se tu opět a znova vynořují postavy s prsním pathosem, podle kterých jsou právě ty

kvéry a kanóny těmi evropskými hodnotami, nehledě na diplomacii, nehledě na detente, nehledě na levici. Sociální demokraté vstoupili na kulisy českých politických dějin protistátová právní ohrazením, Šmeral byl proti historickému právu. Dnes abychom je lynčovali za heslo bydlení je naše zbojení, protože zbrojení má být to naše bydlení. Nemůžete mít ale bydlení a zbrojení zaráz, musíte si vybrat. Ve zdecimované zničené zemi nebude bydlení, budou tam jen zbraně.

Válka je bestie dravá, je selháním politik, je selháním nás, kteří jí tady přizíváme být jen slovem, je koncem imaginace, představy, že ne čáry na mapě, ale lidé jsou důležité. Slyším už to mnichovanství Mnichova, který byl začátkem války, ne toho, který jí má ukončit, Mnichova, který se vzpírá pochopením Němců, Mnichova, který nám alternuje Beneše, kterak dobývá Němce na Německu. Mnichova, který byl tolikrát zneužit, kolikrát byl jen vysloven. Trump je Mnichov, stejně jako jsou Mnichov Palestinci. Chcete-li tak své představy rámovat srovnáváním tohoto, využijí rád svého práva se toho neúčastnit. Nevím, jak to skončí, ale vyhrazuji si právo o tom pochybovat.

DOKONČENÍ ZE STRANY 11:

Měli mít pro takové metody pochopení, když bychom provedli režim, který se formálně prohlašuje za demokratický? Nebo to máme spíše chápat jako další z mnoha příkladů toho, že ve skutečnosti neexistuje žádný rozpor mezi kapitalistickou demokracií a diktaturou? V průběhu dějin se totiž vždy ukázalo, že existuje pouze globální diktatura kapitálu, která v různých částech světa nabývá různých podob. A že tyto formy nejsou nikdy pevné a neměnné, dokazuje realitu na Ukrajině, kde místní stát používá prodemokratickou rétoriku, ale uplatňuje tytéž autoritářské nástroje, které formálně kritizuje u svého nedemokratického rivala – tj. Ruska. Oponenti nás kritizují, protože podporujeme oběti. Nic takové však anarchisté nedělají. Za to však můžeme vidět, jak levicoví stoupenci nacionalismu nebo „jednostranného“ antiimperialismu dělají z agresorů oběti. Ukrajinská buržoazie a ukrajinská státní správa je součástí ukrajinského lidu, ale není to nevinná oběť za kterou bychom se měli postavit. Je to agresivní síla, která podobně jako putinovský režim tyranizuje proletariát.

Pokud svět budeme vykládat pomocí nacionalistických termínů jako „lid“ či „národ“, nikdy nedohlédneme na to, kdo je oběť a kdo agresor. Nacionalismus je jako kouřová klonka, která nám brání vidět to, co nám odehrává těsně před očima.

ROZHOVOR S ELLOU KEIDAR

„Až se nás vnoučata zeptají, co jsme dělali během genocidy, řeknu, že jsem odmítla“.

Minulý týden byla 18letá Ella Keidar Greenberg odsouzena k 30 dnům v izraelském vojenském vězení za to, že odmítla narukovat do armády. Keidar Greenberg, první otevřeně transgender odpůrkyně vojenské služby z důvodu svědomí za posledních deset let, prohlásila 19. března ve vojenském náborovém středisku v Tel HaŠomeru nedaleko Tel Avivu, že odmítá narukovat a vyjádřila tak svůj ideologický nesouhlas s okupací a izraelským útokem na Gazu. Doprovázeli ji aktivisté ze sítě Mesarvot a Komunistické ligy mládeže (známé pod hebrejskou zkratkou „Banki“), kteří uspořádali solidární protest u vchodu do základny.

„Tváří v tvář realitě masového vyhlazování, systematického zanedbávání, pošlapávání práv, války - imperativem je odmítnutí,“ řekla Keidar Greenberg, když četla ze svého veřejného prohlášení, než byla odvedena do vězení. „Až se nás naši vnuci zeptají, co jsme dělali během genocidy v Gaze ... jestli jsme se poddali, nebo jestli jsme se postavili na odpor, jak byste raději odpověděli? Já vím, co odpovím: že jsem se rozhodla vzdorovat. To je důvod, proč odmítám.“

Keidar Greenberg se zamýšlí nad spojitostí mezi svou genderovou identitou a politickými názory: „Aby status quo fungoval, je třeba, aby lidé plnili role v systému, jako ozubená kola v dobře namazaném stroji. Musíme pracovat, narukovat do armády, zabíjet, vdát se, založit rodinu a mít děti, které budou nadále sloužit okupaci, kapitalismu a patriarchátu... Tuto logiku trans lidí, stejně jako refuseníci, podkopávají. Proto jsme tak děsiví, protože stávající systém a jeho reprodukce je zajištěna tím, že my, lidé, zůstaneme disciplinovaní a poslušní.“

Vojenská služba je povinná pro Izraelce starší 18 let, přičemž ženy jsou odváděny na dva roky a muži na téměř tři roky. Palestiňští občané jsou od ní osvobozeni, zatímco ohledně dlouhodobé výjimky pro ultraortodoxní Židy se vede politický a právní boj.

Odmítnutí vojenské služby z důvodu svědomí je výjimečně vzácné a armáda tyto refuseníky často za trest odsuzuje k několikanásobnému věznění, než je propustí. Keidar Greenberg je desátým izraelským teenagerem, který byl od 7. října uvězněn za veřejné odmítnutí odvodu z ideologických důvodů. Zdá se, že armáda v tomto období prodloužila dobu věznění odmítajících; Itamar Greenberg, nejdéle vězněný refuseník za dobu války v Gaze, byl propuštěn počátkem tohoto měsíce po 197 dnech věznění, což je nejdelší trest za více než deset let.

Yadin Elam, právník Elly Keidar Greenberg, po jejím uvěznění řekl serveru +972, že jí armáda bránila, aby si přinesla své léky, včetně hormonů. „Je držena sama v cele v ženském oddělení, která nemá televizi, dveře na záchod a kape ze stropu,“ řekl Elam. „Raději by byla ve společné cele s ostatními vězeňkyněmi.“

Keidar Greenberg se v mládí rozhodla stát se odpůrkyní vojenské služby z důvodu svědomí. V posledních letech se spolu s dalšími dospívajícími odpůrci okupace aktivně účastnila protestů proti justiční reformě prosazované krajně pravicovou vládou. V roce 2023 se podílela na organizaci protestního dopisu „Mládež proti diktatuře“, který spojoval revizi soudnictví s vojenskou vládou Izraele nad Palestinci. Je také aktivní v Banki a Mesarvot a účastnila se protestů proti transfobii, vojenskému vydírání LGBTQ+ Palestinců a pinkwashingu, které probíhaly během izraelských Gay Pridů.

Před svým uvězněním hovořila Keidar Greenberg v rozhovoru pro server +972 o své cestě k odmítnutí vojenské služby z důvodu svědomí, o svém aktivismu proti izraelské okupaci, o solidaritě s LGBTQ+ Palestinci a o svém poselství izraelské queer komunitě.

Můžeš popsat proces, který tě vedl k odmítnutí vojenské služby?

Od malička jsem věděla, že nikdy nebudu držet zbraň ani ubližovat lidem. Měla jsem odpor k násilí. Ale většinou jsem akceptovala to, co mi dospělí v mém životě říkali: že existují i jiné způsoby, jak sloužit [v izraelské armádě], že existují nejrůznější nebojové role.

Když mi bylo 14 let, měla jsem coming-out [jako transgender] a pak jsem v babiččině knihovně našla Komunistický manifest. To bylo v době karanténních uzávěr kvůli

COVID-19. Nepřipojovala jsem se k online výuce na střední škole a neměla jsem žádné přátele, takže jsem - celé dva roky, každý den - četla.

To také prohloubilo jak mou osobní depresi, tak i moji hlubokou politickou depresi. Pohltilo mě, jak je svět v nepořádku, a cítila jsem obrovskou frustraci, jako bych neměla žádnou moc něco změnit.

Pak na začátku roku 2023 začaly protesty proti justičnímu převratu a já jsem najednou měla možnost svou frustraci přetavit v akci. Seznámila jsem se s dalšími mladými lidmi a společně jsme založili Blokmladých proti okupaci. Odtud jsem už jen pokračovala. Později jsme s přáteli zorganizovali protest proti uvedení knihy „Irreversible Damage“ [anti-trans kniha amerického autora, která byla přeložena a vydána v hebrejštině].

Nakonec jsem se v Mesarvotu začala více angažovat poté, co jsem se na protestu v Jeruzalémě setkala s Einat [Gerlitz, která si v roce 2022 odseděla 87 dní ve vězení za odmítnutí odvodu]. Vlastně jsme se znali už předtím - z hnutí Izraelské gay mládeže, když mi bylo 13 let. Poté jsem se více angažovala v Banki a později v Mládeži proti diktatuře. Celá moje cesta k aktivismu se odehrála souběžně se vznikem protestů proti revizi soudnictví. Když mi bylo 16 let, věděla jsem, že odmítnu, ať se děje, co se děje.

Zapojila jsi se také do aktivit proti okupaci na Západním břehu Jordánu. Jak tě to ovlivnilo?

Asi polovinu léta mezi 11. a 12. třídou jsem strávila v Masafer Yatta a na různých protestech v Bejt Dajanu, Farkhe [komunistická zemědělská vesnice na Západním břehu] a Šejch Džarráhu. To na mě mělo vliv. Aktivizmus v Masafer Yatta změnil způsob, jakým vnímám politickou nespravedlnost a jak se jí věnuji, stejně jako naše práce ve vesnici Farkha. Mé rozhodnutí ohledně odvodu to nijak nezměnilo, ale později, když se se mnou strýc u rodinné večeře hádal, mě to utvrdilo v přesvědčení, že jsem proti okupaci. Také mě to více citově propojilo; poznala jsem lidi, kterých se situace týkala, a komunikovala s nimi, a sama jsem jí byla zasažena.

Myslím, že pokud jsem dříve zakládala svůj vzdor na mých zásadách, nyní se ve mně kvůli realitě, kterou jsem viděla na vlastní oči, objevuje také odpor, hněv a vztek vůči IDF a policii.

Jak reagovalo tvoje okolí na tvé rozhodnutí odmítnout?

Většina lidí to až doteď nevěděla a někteří se to dozvědí, až uvidí články o mně. Ale moje máma - která je nejdůležitější - naprosto sdílí mé názory, ale nebyla smířená s tím, že bych měla jít do vězení. Dala jsem jí jasně najevo, že to udělám, ať se děje, co se děje, a otázkou bylo, jestli mě podpoří, nebo ne. A pak se ukázalo, že je jí to naprosto jasné [že ano].

Říkala jsi, že ses rozhodla už dávno. Jak tě ovlivnila válka v Gaze?

Před válkou bylo v odmítání vojenské služby něco velmi symbolického: odmítáme sloužit režimu, který dělá to a to a děláme to veřejně. Po začátku války to bylo mnohem jednodušší: probíhá genocida a vy nenarukujete do armády, která páchá genocidu.

Všechno je naléhavější a zároveň beznadějnější, ale politicky je to mnohem jasnější a vyžaduje to méně úvah. Je zcela zřejmé, co je tvář v tvář genocidě správné udělat: odmítnout.

Byla jsi velmi aktivní během protestů proti revizi soudnictví. V té době se zdálo, že s lidmi můžete mluvit o čemkoli, dokonce i o okupaci, a mnoho protestujících bylo těmto poselstvím otevřeno. Nyní je situace jiná. Jak se díváš na možnost diskutovat o těchto otázkách s mladými lidmi dnes?

Během těchto protestů byla cítit neuvěřitelná naděje. Každý týden se k mládežnickému bloku přidávali další a další lidé a někteří z nich se stali aktivními i mimo něj. Věci jako Mládež proti diktatuře - dopis středoškoláků, kterým by se normálně nedostalo příliš pozornosti - byly masivně pokryty izraelskými médii. Vidět lidi, které jsem v těchto kruzích poznala, jak se stávají aktivními v jiných hnutích, bylo velmi inspirativní a povzbudivé.

Po 7. říjnu nastal chaos. Zpočátku byly reakce velmi emotivní: vztek a trauma. Nyní se však nacházíme ve chvíli, kdy se stát poté, co krize rozbila starý hodnotový systém, snaží rychle vytvořit a upevnit nový a tyto emoce manipuluje do nacionalistické propagandy. Myslím, že právě teď je čas zatlačit, zabránit tomu, aby se to normalizovalo, a zabránit tomu, aby se tento druh násilí natrvalo usadil ve veřejném diskurzu.

Lidé stále přicházejí [protestovat]. Refuseniků je více než dříve a na každé akci Banki se objevují noví lidé. Stále je tu naděje.

Má tvé odmítnutí také queer nebo trans aspekt?

Nejjednodušší spojitost je, že systémy, proti kterým bojujeme, jsou stejné. Jako trans lidé se stavíme proti stejnému rigidnímu, patriarchálnímu, binárnímu systému rolí, který vyžaduje, abychom sloužili - těmto

strukturám mužů a žen, otců a matek, které produkují další generace vojáků a dělníků. Narušujeme tento systém, a proto režim tolik děsíme a jsme tak snadným obětí beránkem, ke kterému se neustále vrací.

Myslím, že odmítnutí odvodu zpochybňuje izraelský vojenský narativ podobným způsobem, protože neplníme roli, která nám byla přidělena. Nemyslím si, že je to náhoda, že jsem byla po porušení jednoho z nejzákladnějších předpokladů přitahována ke zpochybňování dalších a dalších základních předpokladů.

A ano, jako trans osoba chci svobodu pro sebe i pro všechny ostatní. Nejde mi o „rovné právo“ utlačovat ostatní [službou v armádě] ani o jednoznačnou vstupenku do stávajícího systému - být v řadách státu, místo abych se mu bránila.

Myslím, že boj za začlenění do mocenských struktur namísto jejich demontáže je zavádějící. Už léta vidíme, jak to opakovaně selhává - a konkrétně v rámci queer hnutí.

Jaký je váš vzkaz mainstreamové LGBTQ+ komunitě, z níž mnozí podporují armádu a válku?

IDF se nezajímá to, jestli jste transsexuál, gay nebo lesba či queer. IDF se stará o moc a kapitál. Vojákům v jejích řadách se může zdát, že je v těchto otázkách IDF progresivní, ale to samozřejmě neplatí pro queer Palestince, které utlačuje.

Armáda nabízí transsexuálům určitý druh jistoty: lepší podmínky, než jaké mají ve své rodině, v rodném městě nebo na trhu práce. To je záměrné. Slouží to jako PR pro image IDF a její roli ve státě. A to jí umožňuje neutralizovat LGBTQ+ komunitu - udělat z nás homo-nacionalisty, abychom se nestali antinacionalistickými queery. Tím opovrhují. Považuji to za cynické a nechutné.

Účastnila jsi se také protestů proti tomu, jak armáda zachází s LGBTQ+ Palestinci. Můžeš nám o tom něco říct?

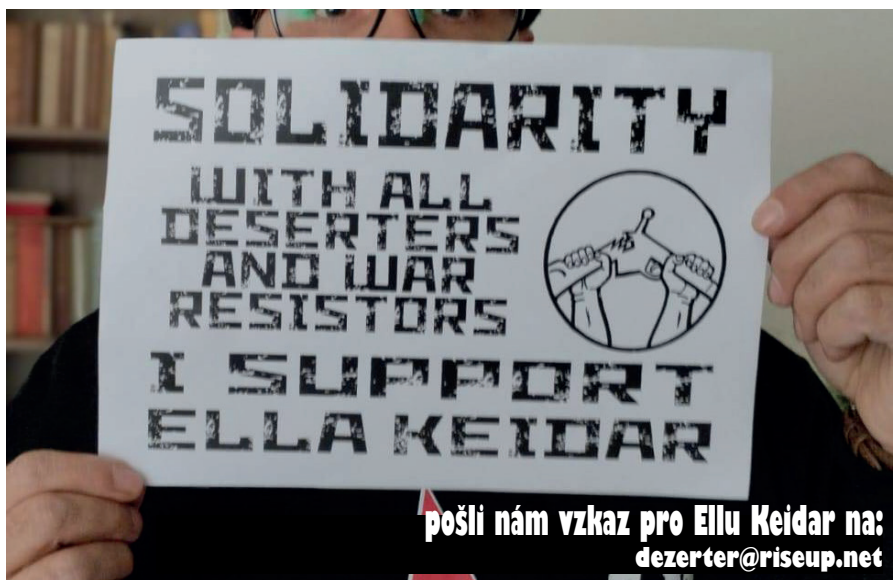
V dubnu 2023 byl [členy militantní skupiny Lví doupě v Nábulusu] zabit Palestinec, když vyšlo najevo, že se stal informátorem IDF poté, co ho armáda vydírala videozáznamy, na kterých je s jiným mužem. Uspořádali jsme demonstraci před armádní základnou Glilot [severně od Tel Avivu]. Přišli jsem tam v převleku a hulákali jsme.

Každý rok se na Pride toto poselství [proti vydírání homosexuálních Palestinců armádou] opakuje v bloku proti pinkwashingu. Myslím, že tato věc je obzvláště důležitá, zejména když reagujeme na obvinění typu „Co by se ti stalo v Gaze?“ nebo „Zkus jít do Gazy takhle oblečený“ nebo že jsme „Kuřata pro KFC“ [narážka na Netanjahuův výrok v americkém Kongresu, který přirovnal „Gaye pro Gazu“ ke „Kuřatům pro KFC“].

Je to forma viktimizace, která se soustředí pouze na konzervatismus, který v některých částech palestinské společnosti existuje, a vykresluje palestinskou kulturu jako monolitní a redukuje ji na tento jediný aspekt, aby ospravedlnila vše, co jim děláme.

Kdyby se izraelský establishment, média nebo veřejnost skutečně zajímaly o potřeby, obavy a útlak queer Palestinců, mluvily by s nimi, pomáhaly jim a ptaly se jich, co potřebují, a neničily jejich města a používaly je jako laciný rétorický nástroj.

Ale nakonec jde hlavně o to, že jsme svědky genocidy a masového vyhazování; konzervativci a homofobové (v řadách Palestinců) zažívají tato zvěrstva také a my [stále stojíme na jejich straně] tváří v tvář těmto zvěrstvům. (dokončení na straně 18.)

Jak na vaše rozhodnutí reagovali palestinskí přátelé?

Mají o mě velký strach. Myslím, že pro přátele z Farkhy, kteří žijí v oblasti C na Západním břehu Jordánu, znamená pojem vojenské vězení něco velmi specifického a chvíli mi trvalo, než jsem jim objasnila, že vojenské vězení, do kterého mě posílají, není totéž jako vězení s vysokou ostrahou, kde jsou drženi političtí vězni. Když jdu na nová místa [na okupovaném Západním břehu], do vesnic, kde jsem ještě nebyla a kde mě lidé neznají, rozhovory [mezi Palestinci a izraelskými aktivisty] často vedou k jedné klíčové otázce: „Co jste dělal v armádě? Kde jste sloužil?“ Toto tvrzení má v našem společném boji obrovskou lidskou, politickou a mezilidskou váhu. Myslím, že [odmítnutí] mi umožňuje navázat rovnocenný kontakt s mnoha palestinskými aktivisty.

Máš obavy z vězení?

Rozhodně je to nervy drásající. Nevím, jak dobře zapadnu do kolektivu; protože všichni moji přátelé jsou levičáci a já se neustále věnuji aktivismu, žiji v bublině, která mi umožňuje na každodenní a mezilidské úrovni ignorovat, jak moc izraelská společnost prochází procesem fašistické radikalizace. Přesto si myslím, že to zvládnu - mohu být celý den sama se sebou, číst, psát a poslouchat hudbu. Uprímně řečeno, zní to jako skvělý odpočinek. Skutečný strach mám z toho, co se stane mimo vězení. Ve vězení sice hrozí nebezpečí, zvláště v mém případě, protože jsem trans a muži k nám bývají násilní. Ale celkově je vojenská věznice velmi kontrolované prostředí, není tam moc fyzického násilí. Venku se ale po takových rozhovorech jako je tento, obávám, že lidé ze školy nebo z minulosti, kteří mě už znají, by mohli něco prozradit, nebo že mě lidé poznají na ulici nebo na protestech, nebo mě přijdou hledat.

Jaké knihy a hudbu si do vězení vezmeš?

Velmi hledám knihu, kterou jsem začala číst ve formátu PDF, ale nemohu ji najít: „Homo Sacer“ od Giorgio Agambena. Také si vezmu „Myšlenky o míru během náletu“ od Virginie Woolfové a „Narcis a Goldmund“ od Hermanna Hesseho. Potřebuji nějakou beletrii, nemůžu pořád číst jen teorii. Miluju filozofii, ale umím si představit, že budu potřebovat spíš únik. [Elam, advokát Keidar Greenbergové, řekl po jejím nástupu do vězení serveru +972, že jí dozorcí zabavili anglické knihy s tím, že jsou povoleny pouze hebrejské knihy, a také její hebrejský výtisk knihy Jeana Geneta „Naše paní květinová“ kvůli holému dětskému zadečku na obálce].

Jako hudbu si vezmu „Debut“ od Björka a „Yehudit Ravitz“ od Yehudit Ravitz. Kamarádka mi koupila CD „How I'm Feeling Now“ od Charli XCX, což mi pomohlo, protože veškerá hudba mojí generace Z, hyperpopová či dívčí popová hudba nebyla ve sbírce CD, kterou jsem dostala od rodičů. [Podle advokáta Elama si směla přinést jen dvě CD.]

26 LET OD BOMBARDOVÁNÍ SRBSKA VOJSKY NATO

Dne 24. března před 26. lety zahájila vojenská NATO, včetně České republiky, speciální Operaci Spojenecká síla (Operation Allied Force) bombardování Srbska. Letecké nálety trvaly od 24. března do 10. června 1999. Vojenskou intervenci provedly státy NATO bez mandátů Rady bezpečnosti OSN! Při bombardování zahynulo na 2500 civilistů a 5000 bylo zraněno. NATO použilo na bombardování na 3000 letadel. NATO opět ukázalo, že se jedná o agresivní vojenský pakt, který prosazuje zájmy západního kapitalu. Bombardování srbských nemocnic, škol, elektráren, továren, mostů nevádí, když ho provádí NATO?! Jaké pokrytectví západních i českých novinářů a politiků! Organizujeme silné mezinárodní antimilitaristické a protiválečné hnutí na třídním základě, abychom byli připraveni a schopni spojenými silami jako proletáři, zastavit další válečné konflikty vyvolané politickými elitami!

Během desetitýdenního konfliktu odstartovala letadla NATO celkem ke 37 000 bojových misí, při čtvrtině z nich prováděla bombardování. Pro německou Luftwaffe to bylo největší bojové nasazení od druhé světové války. Většina letounů ovšem patřila USA.

Spojenecké letectvo nicméně trápil zpočátku nedostatek strojů a špatné počasí. Proto nebylo možné kampaň spustit s takovou razancí, aby bylo možné účinně odstrašit jugoslávské vojenské velení. I po zahájení bombardování probíhaly vojenské operace jugoslávské armády na území Kosova, a to ještě v intenzivnější síle. Právě vzhledem k tomu, že byl výsledek kampaně spíše omezený, se od května rozhodlo vedení NATO rozšířit seznam cílů i na civilní objekty a instalace. Vojenské operace NATO se také intenzivněji zaměřily na jugoslávská pozemní vojska a strategické bombardování. To mělo za následek sice vyšší ztráty civilního

obyvatelstva a rozsáhlou kritiku operací NATO, nicméně se úspěšně podařilo zpomalit operace jugoslávské armády na území Kosova.

V rámci této druhé vlny operace byla několikrát bombardována Černá Hora, přestože její prezident patřil k k opozici srbské vlády. Cíle „dvojího použití“, používané jak armádou, tak civilisty, byly v průběhu kampaně napadány. To zahrnovalo ničení mostů přes Dunaj, továren, elektráren, telekomunikačních zařízení, útok na ústředí politické strany a televizi. Během bombardování bylo poškozeno také 9 nemocnic a 300 škol. Dne 23. – 24. 5. 1999 byl bombardován i systém rozvodu vody ve Sremské Mitrovici. Při bombardování elektráren byly použity grafitové bomby. Shazovány byly také kazetové bomby. Dne 12. dubna byl dvěma raketami zasažen vlak na trati mezi Bělehradem a Skopjí, v němž zahynulo 55 lidí. Dne 14. dubna letouny NATO zasáhly konvoj albánských uprchlíků, přičemž zabily 75 lidí. Dne 7. 5. 1999 došlo k zasažení čínské ambasády v Bělehradě, při kterém zahynuli tři čínští novináři. Podle prohlášení NATO šlo o chybu navigátora. Ještě téhož dne byla svržena kazetová bomba na tržnici ve městě Niš na jihu Srbska a zasažena byla i blízká nemocnice. Výbuch bomby měl na svědomí 15 mrtvých.

Konflikt na Balkáně byl složitější z toho důvodu, že nebylo možno jednoznačně říci, kdo je agresor. Proti sobě stáli separatistická Kosovská osvobozená armáda (UČK) a srbská vláda, přičemž obě strany se navzájem obviňovaly (většinou oprávněně) z páchaní zločinů. V roce 1997 pohár trpělivosti přetekl a v rebelujícím Kosovu vypukla mezi UČK a srbskými pořádkovými silami občanská válka. Srbský prezident Slobodan Milošević zareagoval vojenskou ofenzívou s cílem odstranit z Kosova veškeré albánské obyvatelstvo, tedy etnický Kosovo „vyčistit“. 13. října 1998 dostal Milošević ultimátum od RB OSN, v němž měl do čtyř dnů stáhnout svá vojska z Kosova. Úposlechl výzev a válka se na krátkou dobu uklidnila, ale křehké příměří vzalo za své a už za pár měsíců došlo k dalším bojům. Útoky na civilní obyvatelstvo si vyžádaly 2500 mrtvých a 5000 raněných. Jestliže počet albánských uprchlíků z Kosova činil za ofenzívy Miloševiče 150 000, během osmasedmidesátidenního bombardování NATO se počet uprchlíků zvýšil na děsivých 863 000. I přesto však (podobně jako v případě Iráku či Somálska) brutální útoky NATO neměly většího efektu, neboť srbská armáda stále odolávala. Situace se uklidnila až 10. června, po složitých „diplomatických“ vyjednáváních.

Válečný odpor na Ukrajině uprostřed humbuku kolem mírových rozhovorů

Již je oficiálně uznáváno, že poté, co vstoupil v platnost zákon o částečné dekriminalizaci neoprávněného opuštění vojenské jednotky (ukrajinsky SZCh) a dezerce, dezerce z ukrajinské armády výrazně vzrostly. „Mluvil jsem s našimi elitními jednotkami, jak s výsadkovými útočnými silami, tak s námořní pěchotou: počet SZCh se zvýšil o 60 %,“ řekl na konci ledna Roman Kostenko, tajemník parlamentního výboru pro obranu. Ukrajinský stát vidí, že se mu pod nohama podkluzuje, a snaží se přijmout represivní opatření.

Nedávno jsme psali o postu válečného korespondenta Jurije Butusova 31. prosince, který měl na Ukrajině široký ohlas. Butusov v příspěvku popsal, jak 1700 lidí uprchlo ze 155. mechanizované brigády „Anna z Kyjeva“, než zazněl první výstřel. V době, kdy byl poslán do Francie, bylo již 935 uprchlíků. V samotné Francii jich uprchlo více než 50. Méně známé je, že 8. ledna zadržel Státní úřad pro vyšetřování (SBI) nadporučík z této brigády, který sám šel do SZCh a nabádal k tomu i své bojovníky. Byl převezen z Rivne do Kyjeva a poslán do vazby bez kauce. Poté byl zadržen bývalý velitel brigády plukovník Dmytro Rjumsin s možností složení kauce ve výši 90 milionů hřiven (2 161 milionů dolarů, což je na Ukrajině velmi vysoká částka). Podle SBI mohlo v brigádě fungovat schéma, ve kterém byli ti, kteří chtěli opustit zemi, registrováni za peníze. „Pokud se nemýlím, na seznamy pro výcvik ve Francii bylo zahrnuto asi 12 neplatců,“ řekla mluvčí úřadu Taťana Sapyanová ve vysílání telethonu.

Časopis Forbes 27. ledna informoval, že druhá brigáda ukrajinských ozbrojených sil se během jednoho měsíce během nasazení na doněcké frontě rozpadla. Řeč je o 157. mechanizované brigádě, která se skládala z nováčků a byla vyslána bránit Pokrovsk. Takových brigád 150. série je celkem 8, „které se zformovaly v roce 2023 nebo začátkem roku 2024 a po dlouhém výcviku začaly koncem loňského roku přicházet na frontu. Brigády jsou velké, některé mají zhruba dvojnásobek obvyklých 2 000 kusů pracovní síly ukrajinské pozemní bojové brigády. Jsou však příliš zkušené - jsou příliš zkušené obrněná vozidla a špatná morálka, která často vede k vysoké míře dezerce (...) Objevily se zprávy o tom, že se vojáci brigády podívali na své zákopy - a okamžitě opustili své pozice,“ poznamenala publikace. Brigáda podle ní nedostala potřebný bojový výcvik a „začala se rozpadat ještě předtím, než dorazila do Pokrovska“. Byl to druhý takový případ za měsíc.

Dne 25. prosince ve veřejné telegramové skupině UFM, která poskytuje pomoc při odchodu z Ukrajiny, jeden člen napsal: „Bratr mé ženy utekl z výcviku beze zbraně (neřeknu přesné datum), o tři dny později ho už policisté hledali na jeho registrované adrese a byl na policejním seznamu hledaných zločinců...

Takže teď jde všechno rychle. Bylo to před týdnem. Šel na místo registrace, aby se vzdal, byli tam známí policajti (chtěl vyjednávat), ale zase se něco stalo, jak jsem pochopil, ale v tom Předtím byl chycen TCR [Územní centrum pro nábor a sociální podporu] v Kirovogradské oblasti. Nyní je v Charkově, [není] s ním žádný kontakt, stejně jako skutečnost, že ve výcvikových školách v regionu Vinnitsa kopou do lidí pažbou, když se z toho vyserete...“ přišel o pár zubů.

I přes toto zintenzivnění snah o pronásledování dezertérů jsou možnosti represivního systému stále velmi omezené. Muž z Charkova jménem Andrey hlásil 12. ledna: „Pokud jde o pátrání. Existuje jedna postava, která v červnu zmizela v západu slunce. Nedávno ho policisté počtvrté kontrolovali, když šel z práce — nebyl chycený. Takže je to šťastná přestávka. Pracuje jako balíč v dílně. Neoficiálně, samozřejmě. Jel na relativně klidný sektor, takže to přišlo spíše na sever, maso, játra, která je třeba opravit, ne hlava.“ O dalším obyvateli Charkova, který šel do SZCh loni v létě společně se svým velitelem a celou rotou z jižní fronty, jsme se zmínili minulý měsíc — nyní bydlí doma a chodí do obchodu a nikdo ho nehledá. Ráno 13. ledna bylo u 3. mechanizovaného praporu 143. mechanizované brigády u Kupjanska zjištěno zmizení prvního velitele roty v hodnosti kapitána. Mobilizovaný policista zanechal zbraň, vzal jeho osobní věci a osobní automobil.

Existují také nové důkazy o masových dezercích z výcvikových táborů v Dněpropetrovské oblasti, kam jsou obvykle posíláni mobilizovaní v Charkově. O masivních dezercích v této oblasti jsme psali o něco dříve. Jedna žena v Charkově se 30. ledna anonymně podělila o následující informace: „Mluvila jsem s místním policistou, říká, že každý den je v blízkosti Novomoskovska asi 100 lidí, kteří chodí do SZCh. Efektivita snahy je chytit je tak vysoká. Podle mého názoru má síťový marketing lepší náborové poměry. Kolik za den stihnou z těchto 100, nebude si samozřejmě stěžovat, že tam je prý spousta papírů.“

Téhož dne, 30. ledna, zveřejnil zmíněný novinář Jurij Butusov informaci, podle které bylo v některé radiotechnické brigádě ukrajinského letectva zabráno deset operátorů radarových stanic na pozici námořních pušek. „Každý operátor má více než dvouletou praxi, ale nikdo se neptal na jeho názor. Po obdržení informace si tři vojáci udělali potvrzení o péči a dali výpověď, tři odešli do SZCh.“ Je zvláštní, že byli jen tři! 2. února shromáždění obdrželo následující informaci: „V našem vojenském útvaru jste v létě ještě mohli oficiálně odjet na dovolenou do zahraničí.

Pak jsme se dva nevrátili a velitel útvaru nám zakázal odjet na dovolenou do zahraničí... a já jsem byl na nule [frontová linie] převelen od letectva k pozemnímu vojsku a trvalo mi 7 dní, než jsem všechno zjistil. A pak jsem to jel do svého kámoše z policie domů. nebyl pro něj, neodešel bych tam na každém kontrolním stanovišti, ale potvrzení o [službě] rozhodlo, že mě odvezl domů, kdyby to bylo na hranici... Jel jsem z regionu Záporoží, kontrolní stanoviště tam jsou.“ Měli jsme mnoho kluků, kteří šli do SZCh sami, a pak je poslali zpět na kontrolní stanoviště. Vzhledem k tomu, že partner je stále na Ukrajině, nebudeme poskytovat další podrobnosti.

Na tomto pozadí získávají jednotlivá povstání v médiích obzvlášť silný ohlas. Při kontrole vojenských registračních dokladů 11. února neznámé osoby v mobilizačním věku podle ŘV ŘVN ublížily svým zaměstnancům na zdraví a poškodily transport. I přes příjezd policie útočníci utekli a je po nich pátrání. Následujícího dne byl podle Charkovského regionálního TCR v některém okresním odvodním úřadu v Charkově jejich voják postříkán slzným plynem a zraněn nožem. Podezřelého policisté zadrželi.

Dva příklady boje na pracovišti od žen odsouzených místními soudy v Charkově 19. listopadu a 12. února. V prvním případě nějaký kontrolor automatických kontrolních stanovišť charkovského metra podle vyšetřování nejméně 8krát od listopadu 2023 do dubna 2024 v jednom z telegramových chatů poslal zprávu, jak na stanici metra fungovaly narukovací týmy. Soudce ženu uznal vinnou a poslal ji na pět let do vězení s tříletou zkušební dobou. Byla propuštěna z vazby a byl jí zabaven mobilní telefon.

Další od února 2022 do srpna 2024 údajně ukradl 10 sad náušnic, 19 prstenu, tři náhrdelníky a dva řetízky z klenotnictví Quetzal. Celková výše hmotné škody způsobené podnikateli, pro kterého pracovala, byla 2 281 581 hřiven (asi 55 000 \$). „Se šperky naložila podle vlastního uvážení. Obžalovaná v soudní síni plně uznala svou vinu. Podotkla, že sama pro sebe vyvodila patřičné závěry a že se to již nebude opakovat,“ stojí v soudním verdiktu. Dostala pět let vězení a v soudní síni byla vzata do vazby, dále musí majiteli obchodu zaplatit 2 281 581 hřiven hmotné škody a 56 796 hřiven ve prospěch státu za provedení expertizy.

Nejhlasitější příběh letošní zimy se odehrál v obvykle klidné čtvrti Lubny na Poltavsku. 31. ledna byl obyvatel Poltavy Jevgen Ščerbak transportován k vojenskému útvaru na výcvik v doprovodu vojáků z okresního náborového úřadu. V úmyslu vyhnout se službě zavolal partnerovi své příbuzné Vady-mu Kuzubovi z Lubného a řekl jim trasu autobusu. Při zastávce v Pyriatyni

zabil obyvatel Lubného v šedé kukle a pixelovaných kalhotách jednoho ze strážců loveckou puškou, kterou si přinesl. Shcherbak a Kuzub zmizeli s automatickou puškou mrtvého vojáka. Druhý den však šéf krajské policie nahlásil jejich zadržení. Oba muži se narodili v roce 1984 a 1988. Nepotvrzené zvěsti naznačují, že střelec dříve sloužil v územní obraně na silničních kontrolách.

Podezřelý z vraždy Vadym Kuzub při soudním jednání 3. února přiznal svou vinu a potvrdil, že pomáhal příbuzné své ženy uprchnout. Podle svých slov chtěl strážníky vyděsit, ale nepodařilo se mu to, a poté ze zbraně vystřelil. „Sanitka přijela asi o 40 minut později a zemřel rychle. Nevěděl jsem, že zemřel, myslil jsem, že je naživu. Nechtěl jsem ho zabít, jen jsem chtěl vzít Shcherbaka Jevgena.“ Střelcův právník Valery Masyuk uvedl, že jeho klient aktivně spolupracuje na vyšetřování. Jevgen Ščerbak, který uprchl před agenty, je nyní obviněn z maření činnosti ukrajinských ozbrojených sil. Oba jsou ve vazbě bez nároku na kauci.

Příběhů z armády sousední komory není tolik jako v našem předchozím díle o tomto. Například telegramový kanál „Ateš“, pracující pro ukrajinskou rozvědku na Krymu, poskytuje 2. ledna následující informace od svých agentů: „Hlásí, že ve vesnici Lazurnoye v Chersonské oblasti si ruští okupanti stěžují na prudký nárůst počtu poruch zařízení přijíždějícího na opravárenskou základnu. Rusové mají podezření, že rostoucí počet poruch vodních čunů (sabotů na lyžích) Rusové mají podezření, ruská armáda sama o sobě stále více volí sabotáž jako způsob přežití, což narušuje plány ruského vojenského týmu na použití těchto plavidel k vynucení Dněpru.

O tom, jak jsou plavidla vyražena z provozu, vyprávějí v příspěvku z 9. prosince: „Počet případů sabotáží mezi ruským vojenským personálem roste s cílem vyhnout se poslání k útoku na ostrovy v deltě Dněpru. Vojáci úmyslně rozbíjejí motory, propichují gumové čluny a dokonce předávají ukrajinským obranným silám souřadnice o umístění základních člunů a zásobách paliva. Je známo, že vyšetřování tří sabotů bylo zaznamenáno. 126 Brigáda pobřežní obrany ruských ozbrojených sil pro ruské velení se to stalo skutečným problémem. Další kanál ukrajinských speciálních služeb „Chci žít“ zveřejnil 1. února fotografie a data skupiny ruských trestanců z 1437. motostřeleckého pluku. Podle příspěvku se u Pokrovska dalo na

útek nejméně 8 stormtrooperů. „Máme tady zkrátka nějaké dezertéry. Skrývají se za tím, že jsou 300. [zranění], chtějí něco přepadnout, vzít auto a přijet do Selidova, takže situace je docela vážná. Teď vám dám jejich volací znaky, pokud se představí (...) Jsou to nebezpeční lidé, varujte kohokoli poblíž, pokud je to možné,“ říká hlas na audionahrávce.

Jižní vojenský okresní soud informoval 10. února o dalším incidentu v bojích o deltu Dněpru v Chersonské oblasti. Desátník Nikita Posmetukhov ze 70. motostřelecké divize RF odsouzen na doživotí za vraždu čtyř kolegů, včetně dvou důstojníků. V noci 28. listopadu 2023 Posmetukhov popíjel se svými druhy, pak vzal útočnou pušku a šel do velitelské zemljanky, uvádí dokument. Když zaklepal na dveře, zavolali na něj strážníci. Začal po nich střílet a zabil mladšího seržanta. Pak se dostal do zemljanky a zastřelil podplukovníka, kapitána a svobodníka (v tu chvíli spali). Poté střelce zadrželi dva řadové vojáky. Jak je uvedeno v dokumentu, útočník se rozzlobil na kapitána Komarovského, který nebyl zabit ani zraněn. Na Posmetukova uplatnil kázeňský trest a slíbil, že ho pošle k útočné jednotce.

Celkově se naše předpověď z minulého roku krok za krokem potvrzuje. Počet ruských útoků a jejich tempo od začátku roku 2025 prudce klesly, trend se zdá příliš dlouhý a silný na to, aby byl způsoben pouze povětrnostními podmínkami. Zdá se, že pokles je způsoben mírovými rozhovory, během nichž ruské úřady doufají, že se jim podaří dosáhnout dohody s novou administrativou amerického prezidenta Donalda Trumpa. (zdroj: www.assembly.org.ua)

PŘIDEJ SE K ANTIMILITARISTŮM

Pravicová vláda a všichni ti liberálové a váleční štváči lžou, když tvrdí, že nejsou peníze na důchody, školství a sociální péči. Když má vláda 40 miliard na válku na Ukrajině, 320 miliard na nákup stíhaček F-35, 56 miliard na nákup tanků či 4 miliardy na protitankové miny. Dle odhadu vlády by se v letech 2024 – 2069 mělo dát na militarismus 8,4 bilionu korun, jak píše „Ekonomický deník“. Výdaje na armádu v novém rozpočtu vlády dosáhnou hranice 160 miliard Kč, tak aby vláda plnila závazek členství v NATO. Zde je vidět koho zájmy prosazuje, a zájmy obyčejných lidí to v žádném případě nejsou. Následujte heslo antimilitaristů: „Žádný halěr, žádný muž na válku a militarismus!“ Pojďte spolu s námi vybudovat široké lidové hnutí proti zbrojení, militarizaci a válce za prosazení vystoupení z NATO, proti zbrojení na úkor veřejných a sociálních služeb proti militarizaci mládeže a společnosti, odmítnutí války a prosazování míru. Souhlasíš s tímto článkem, tak se nám ozvi. Těšíme se na spolupráci. dezert@riseup.net

SLEDUJ NÁS TAKÉ NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH:

**PŘEDPLAT SI DEZERTÉRA
NA ROK 2025 (4 ČÍSLA S POŠTOVNÝM)
POŠLI 200 Kč NA ÚČET
1024164477/5500
DO POZNÁMKY NAPIŠ ADRESU**

antimilitaristický zpravodaj

DEZERTÉR

žádný halěr, žádný muž na válku a militarismus

Redakce antimilitaristického zpravodaje Dezertér je otevřená všem odpůrcům války, antimilitaristům i pacifistům bez ohledu na jejich politické přesvědčení. Jsme přesvědčeni, že je třeba proti militarizaci mládeže a společnosti, zbrojení a výdajům na armádu, válkám čelit společně v pestrém antimilitaristickém hnutí. Byly bychom rádi, kdyby se stal „Dezertér“ hlasem a časopisem všech, které spojuje podobné protiválečné přesvědčení. Uvítáme vaše články a úvahy. Pomozte naše společné myšlenky šířit ve svém okolí. Staňte se distributory „Dezertéra“. Není na tom nic složitého, napište si kolik kusů jste schopni a ochotni rozšířit a zašleme je na vaši adresu. Po jejich prodání pak pošlete peníze na účet. Výtežek z prodeje „Dezertéra“ poputuje z části na pokrytí nákladů na tisk dalších čísel a přebytek na protiválečné aktivity a podporu dezertérů a pronásledovaných protiválečných aktivistů. dezert@riseup.net

www.dezert.net